

44

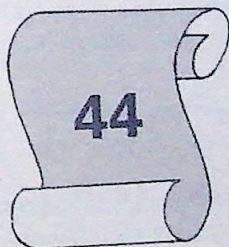
அருள் உரை

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஓவியம். சிஸ்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்
பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

பகவத்
ஸ்மரணம்

‘ப்ராண ப்ரயாண ஸமயே கபவாத பித்தை;’ - ‘உயிரின் நெடும் பிரயாண ஸமயத்தில் கபவாத பித்தங்கள் கட்டியிழுக்கிறபோது உன்னை எப்படி நினைப்பேனோ?’ * என்று குல சேகரர் மாதிரிப் பெரியவர்களே பயப்படுகிறார்கள். பகவத் பாதாளும் இந்த ‘ப்ராண ப்ரயாண’ பதப்பிரயோகம் பண்ணி யிருக்கிறார்.

ப்ராண ப்ரயாண பவபீதி ஸமாகுலஸ்ய
லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ மம தேஹி கராவலம்பம்*

உயிர் கிளம்புகிற ஸமயத்தில் ஏற்படுகிற பயத்தைப் போக்க, ஸகல பயத்தையும் நிவ்ருத்தி பண்ணும் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ம மூர்த்திதான் கைப்பிடியாக (கர அவலம்பம்) வந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்கிறார். இதே மாதிரி ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்திலும் ப்ரயாணோன்முகே மயி அநாதே - அனாதையான நான் நெடும் பயணம் கிளம்பும்போது, அப்பா குஹனே! தயாளுவே! நீ முன்னே வந்து நிற்க வேண்டும் என்கிறார். இதையே அச்ச டித்த மாதிரி ‘திருப்புகழ்’லும் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த மஹான்கள் எப்போதும் பகவத் ஸ்மரணம் அல்லது ஆத்மானு

* முகுந்தமாலா

* லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ கராவலம்ப ஸ்தோத்ரம்

ஸந்தானத்தில் இருந்தவர்கள். அதனால் நிஜமாக அவர்களுக்கு இந்தப் பயம் இல்லை. நம்மை உத்தேசித்து, நமக்குப் பிரார்த்திக்கக் கற்றுக் கொடுக்கத்தான் இப்படியெல்லாம் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள்.

பெரியாழ்வார் இன்னும் கொஞ்சம் ஸ்வாதீனமாகக்கூடப் பகவானிடம் சொல்கிறார்: 'அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்.' 'சாகிற ஸமயத்தில் உன்னை நான் நினைக்காமலும் போகலாம். அதற்காக நீ என்னை விட்டு விடாதே. இப்போது உன்னை என்னால் நினைக்க முடிகிறது. அதனால் இப்போது செய்கிற இந்த 'ஸ்மரணை'யையே அப்போதைக் கென்று 'ரிஸர்வ்' பண்ணினதாக வைத்துக் கொள்' என்கிறார்.

ஆனால் கீதா வாக்யத்தைப் பார்த்தால், இப்படி என்றைக்கோ செய்த ஸ்மரணத்தைப் பகவான் 'ரிஸர்வேஷ்'னாக நினைக்கவில்லை; கடைசிக் காலத்தில் நினைக்கத்தான் சொல்கிறார். 'ச' போட்டு 'கடைசிக் காலத்திலும்' என்கிறார். அதாவது 'வாணாள் பூராவும் என்னை நினைத்துக் கடைசியிலும் நினை' என்று இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லாமல் சொல்கிறார். மேலே இரண்டு ச்லோகம் தள்ளி, ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்கிறார்.

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாம் அனுஸ்மர

'ஆனபடியால் என்னை ஸர்வ காலங்களிலும், எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டே இரு' என்கிறார். இப்படி எப்போதும் நினைத்தால்தான் முடிவில் அந்த நினைவு வரும்.

ஆனாலும் அந்திமத்தில் நினைப்பதற்கு ஏன் இந்த முக்யத்வம்? இப்படி அந்திமத்தில் பகவானை ஸ்மரிப்பதற்கும் நான் இங்கே எடுத்துக்கொண்ட பரோபகாரம் என்ற விஷயத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

'மரணம் என்பது ஆத்மாவைக் கொஞ்சம்கூடப் பாதிப்பதில்லை. உடம்புக்குத்தான் சாவு உண்டு, ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது. ஒரு சட்டை கிழிந்தால் அதோடு சட்டை போட்டுக் கொள்கிறவனும் அழிந்து போய் விடுகிறானா என்ன? இல்லை. ஒரு சட்டை போனால் அவன் இன்னொரு சட்

டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்கிற மாதிரி ஒரு சரீரம் அழிந்து போனாலும், ஆத்மா அழியாமல் இன்னொரு சரீரச் சட்டைக்குள் புகுந்து கொள்கிறது' என்று பகவான் கீதையில் (2.22) சொல்லியிருக்கிறார். 'இப்படி எத்தனை சட்டைகள் கிழிந்து, கிழிந்து இன்னொன்று. அதற்கப்புறம் இன்னும் ஒன்று என்று இந்த ஆத்மா புகுந்து புகுந்து அல்லாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? இதற்கு ஒரு முடிவு கிடையாதா?' என்று கேட்டால், 'ஞானியாகி விட்டால் பிரம்ம நிர்வாணம் அடைந்து விடலாம். என்னிடமே பக்தி பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் என்னை அடைந்து விடலாம். கடைசிக் காலத்தில் என்னை நினைத்துக் கொண்டே உயிரை விட்டால்கூடப் போதும். அப்புறம் இன்னொரு சட்டை போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்' என்கிறார்.

'சாவு ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை; சட்டை கிழிகிற மாதிரிதான்' என்று சொல்லிவிட்டு, 'சாகிற ஸமயத்தில் என்னை நினைத்தால் என்னிடமே வந்து அடுத்த ஜன்மா இல் லாமல் ஆக்கிக் கொள்ளலாம்' என்று சொன்னால், சாவு ஒரு பெரிய விஷயம் மாதிரிதானே இருக்கிறது? அந்த ஸமயத்தில் நினைப்பதற்கு என்ன இத்தனை முக்கியத்வம்!

ஆத்மா என்ற மாறாத ஸத்யத்தின் நிலையிலிருந்து பார்க்க கிறபோது சரீரமும் சாவும் துச்சம்தான்; அவை ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால் நாம் மாறாத ஆத்மா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாகத்தானே இருக்கிறோம்? நமக்குத் தெரிந் தது மாறிக் கொண்டே இருக்கிற இந்த மனஸும், மாறிக் கொண்டே இருக்கிற இந்த பிரபஞ்சமும் தானே? சாவு உண் டாகி அடுத்த ஜன்மா ஏற்படுகிறபோது இந்த ஜன்மாவிலே இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே நமக்கு இருந்த தொடர்புகளெல்லாம் துண்டித்துப் போய், வேறு புதுத் தொடர்புகள் உண்டா கின்றன. இதே இடத்தில், இதே குடும்பத்தில் நாம் மறுபடியும் பிறந்தால்கூட நமக்கு அது தெரியப் போவதில்லை. ஆனால் இப்படி இங்கேயேதான் பிறப்போம் என்று சொல்ல முடியாது. வேறே சூழ்நிலையில், வேறு தினுஸான மதத்தில், நாகரிகத்தில், ஸம்ப்ரதாயத்தில் போய்ப் பிறந்தாலும் பிறப்போம்.

ஆத்மா மாறாதது என்றாலும் நமக்கு அது தெரியாத விஷயம். மனஸின் ஆட்டங்கள்தான் நமக்குத் தெரிந்ததெல்

லாம். அந்த மனஸின் வளர்ச்சி - அது நல்ல வளர்ச்சியாக இருந்தாலும் ஸரி, கெட்ட வளர்ச்சியாக இருந்தாலும் ஸரி - பெரிய அளவுக்குச் சூழ்நிலையினால் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த ஆயுஸ் பூராவும் நாம் ஒரு மாதிரிச் சூழ்நிலையில் பழகி வளர்ந்து விட்டோம். குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டோம். குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தங்களை அனு ஸரித்து அவற்றில் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டோம். இதெல்லாம் சாவோடு கத்தரித்துப் போகிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது, (சாவு ஆத்மாவைக் கொஞ்சம்கூடப் பாதிப்பதில்லை என்றாலும்), ஆத்மாவாக இருக்கத் தெரியாத நம்மை ரொம்பவும் பாதிக்கத்தானே செய்கிறது? 'அடுத்த ஜன்மாவில் எந்த மாதிரிப் பிறவி ஏற்படுமோ? எந்த மாதிரிச் சூழ்நிலையில் பிறப்போமோ?' என்று பெரிய கேள்வியாகத்தானே இருக்கிறது? 'இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ?*' என்று பெரிய பெரிய மஹான்களே பயப்பட்டிருக்கிறார்களே!

இதனால் பகவான் ஒரு ஜீவனுடைய தொடர்புகள் அடியோடு மாற இருக்கிற அந்த மரண ஸமயத்தில், 'ஐயோ, பாவம்! இந்த ஜீவன் மறுபடியும் ஜன்மா இல்லாமல் பண்ணிக் கொள்ளாமலேயே உயிரை விடுகிறது. இப்பொழுது முழுக்க வேறு தினுஸான சூழ்நிலையில் பிறந்து, 'அடியைப் பிடிடா பாரதப்பட்டா' என்று ஆத்மாபிவிருத்திக்கான கார்யத்தை இது ஆரம்பித்தாக வேண்டும். இந்த ஜன்மாவின் கர்மாதான் அடுத்த ஜன்மாவிலும் துரத்திக் கொண்டு வரும் என்பது வாஸ்தவமானாலும், அடுத்த ஜன்மாவில் சூழ்நிலை வேறு தானே? அதிலே இது பழைய கர்மாவைக் கழித்துக் கொண்டு மேலே போகுமோ அல்லது இன்னும் கெட்ட கர்மாவைப் பண்ணி வீணாகுமோ?' என்று பரம கருணையோடு நினைப்பான் போலிருக்கிறது. இப்படிப் பகவானே இரக்கப்பட்டுத் தான் ரொம்பவும் பெரிய மனஸோடு, 'ஸரி, இந்தச் சாகிற ஸமயத்தில் இது நம்மை நினைத்து விட்ட்டும். அதுபோதும். இதற்கு, மறுபடியும் ஜன்மா இல்லாமல் நாமே எடுத்துக் கொண்டு விடலாம்' என்று பெரிய 'கன்ஸெஷன்' தந்திருக்கிறான் என்று தோன்றுகிறது.

* தாயுமானவரின் 'சித்தர்கணம்' பாடல்-4.

தெய்வ நினைப்புடன் தூக்கம்

வாழ்நாள் முழுக்க எதன் நினைப்பு ஒருத்தன் மனஸில் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறதோ, அதைப் பற்றிய சிந்தனைதான் அந்திமத்தில் வரும். இப்படி நமக்குக் கடைசியில் பகவத் ஸ்மரணம் வருமா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஒரு பரீகை வைத்துக் கொள்ளலாம். அதாவது:

அன்றன்றைக்கும் நாம் தூங்குகிறோம் அல்லவா? இதையும் ஒரு சாவு மாதிரி என்றுதான் சாஸ்த்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. தூங்குகிறபோது கட்டை போல ஒன்றும் தெரியாமல், ஞானமே இல்லாமல்தானே கிடக்கிறோம்? இதனால்தான் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. 'நித்யப் பிரளயம்' என்று தூக்கத்தைச் சொல்வார்கள். இப்படித் தினமும் நாம் 'சாகிற போது பகவானையே ஸ்மரித்துக் கொண்டு 'சாக' முடிகிறதா என்று அப்பாஸம் பண்ணிப் பார்க்கலாம். தூங்குகிறதற்கு முன்னால் நம் இஷ்ட தேவதையையே ஸ்மரித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த நினைப்போடேயே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட வேண்டும். வேறே நினைப்பு வரக் கூடாது. சொல்லும்போது ஸூலபமாக இருக்கும். ஆனால் பண்ணிப் பார்த்தால் எத்தனை கஷ்டம் என்று தெரியும்.

காமாசுதியோ, நடராஜாவோ, தக்ஷிணாமூர்த்தியோ, வேங்கடரமண ஸ்வாமியோ, முருகனோ - எந்தத் தெய்வமாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அந்த இஷ்ட தெய்வத்தையே அல்லது தெய்வத்துக்கு ஸமானமாக நமக்குச் சாந்தியும் ஸந்துஷ்டியும் தருகிற ஒரு குரு, அல்லது மஹானையோ வேறே நினைப்பு வராமல் ஸ்மரிப்பதென்றால், 'இதிலே என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? மனஸுக்கு ரமயமாகவும் ஆறுதலாகவும்

இருக்கப்பட்ட இந்த ரூபங்களை நினைப்பதில் என்ன சிரமம்? என்றுதான் தோன்றும். ஆனால் எதனாலோ, சிறிது நேரமானால் இத்தனை நல்ல, திவ்யமான ஸ்மரணையை விட்டு விட்டு மனஸ் வேறெங்கேயாவதுதான் போய் விழும், அப்படியே கண்ணை அசக்கித் தூக்கத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விடும். இப்படி ஏமாறாமல் பழக்கிக் கொண்டால் சாகிற ஸமயத்திலும் பகவானை விடாமல் நினைக்க முடியும் என்ற நிச்சயத்தைப் பெறலாம். எல்லாம் அப்யாஸத்தில், விடாமுயற்சியில்தான் இருக்கிறது. நம்முடைய சிரத்தையைப் பொறுத்துப் பரமாத்மாவே கை கொடுப்பார்.

மோக்ஷத்துக்குக் குறுக்கு வழி

ஆக, வாழ்நாள் பூராவும் எதிலே ரொம்பவும் ஈடுபாடு இருக்கிறதோ, அதுதான் அந்திமத்திலும் ஒருத்தனை இழுக்கும். வாழ்நாள் முழுவதும் பகவத் சிந்தனையோடு இருந்தால்தான் கடைசியிலும் அது ஸித்திக்கும். ஸரி, அது தானாகவே ஸித்தித்துவிட்டுப் போகிறது. அவன் ஜீவிய காலம் முழுவதும் ஈசுவர பக்தி பண்ணிக் கொண்டே இருந்தால், கடைசியில் இவன் படுக்கையில் விழும்போதும் தானே, 'ஆடோமாடிக்' ஆக அதே ஸ்மரணம்தான் இருக்கப் போகிறது. ஆனதால், 'ஸர்வ காலத்திலும் என்னை நினை' என்று சொன்னகிருஷ்ண பரமாத்மா 'அந்திமத்திலும் என்னை நினை' என்று ஒன்றைச் சேர்த்திருக்க வேண்டாமே? ஸர்வ கால ஸ்மரணை தானாக அந்திமத்திலும் வந்துவிட்டுப் போகிறது!

இங்கேதான் மோக்ஷத்துக்குக் கொஞ்சம் குறுக்கு வழி (short-cut) சொன்ன மாதிரி இருக்கிறது. 'ஒருத்தன் அந்திமத்தில் எதை எதை நினைத்துக் கொண்டு உடம்பை விட்டாலும் அதையே

போய் அடைகிறான்' என்று கீதையில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்
கிறார்:(8.6)

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம் த்யஜ்யந்தே களேவரம்।
தம் தம் ஏவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவ பாவித:॥

இப்படிச் சொல்கிறபோது, வாழ்நாள் முழுக்க நினைக்காத
ஒன்றை ஒருத்தன் அந்திமத்தில் நினைத்து விட்டாலும் ஸரி,
அந்திமத்தில் நினைத்த அதையே மரணத்துக்குப்பின் அடைந்து
விடுவான் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள இடம் இருக்
கிறது.

வாழ்நாள் முழுவதும் நினைப்பதுதான் அந்திமத்தில்
நினைவுக்கு வரும் என்பது பொதுவாக வாஸ்தவம். ஆனால்
இப்படியில்லாமல், அஸாதாரணமாக, வாழ்நாள் பூரா நினைக்
கர்த ஒன்று பிராணன் போகிறபோது நினைப்புக்கு வந்து
விட்டால்? இப்படியானாலும் அந்தக் கடைசி நேரத்தில் எதை
நினைத்தானோ அதை இவனுக்கு ஸ்வாமி கொடுத்து
விடுகிறார். 'இதற்கு முன்னாடி நீ அதை நினைக்கவில்லையே!'
என்று இவனைக் கேட்பதில்லை. கீதா வாக்யத்திலிருந்து
இப்படித்தான் அர்த்தமாகிறது.

வாழ்க்கையில் அவ்வளவாகப் பக்தி பண்ணா விட்டாலும்
கூட, சாகிற ஸமயத்திலே ஈச்வர ஸ்மரணத்தோடு மூச்சை விட்
டால் போதும்; அவனை அடைந்து விடலாம் என்று கீதை
சொல்வதாக ஏற்படுகிறது. இது ரொம்ப 'ஷார்ட்-கட்'தானே?

ஆனால் வாழ்நாள் முழுக்க நினைத்ததுதானே அந்திமத்தில்
வரும்? அதெப்படி வேறு ஒரு நினைப்பு அப்போது வரும்?
இது எப்படி 'ஷார்ட்-கட்'? சும்மாவுக்காக 'ஷார்ட்-கட்' மாதிரி
பகவான் ஏமாற்றுகிறாரா?

உயிர் பிரிகிறவனுக்கு உயர் பதவி

இங்கேதான் சாகிற ஸ்திதியில் இருக்கிற ஒரு ஜீவனுக்கு மற்ற வர்கள் பண்ணுகிற பெரிய பரோபகாரம் வருகிறது; அந்த ஜீவனைப் பரமாத்மாவிடம் அனுப்பி வைக்கிற பரம உத்க்ருஷ்டமான பரோபகாரம்!

இயற்கையாக ஒருத்தனுக்கு அந்திமத்தில் ஏதாவது கன்னா பின்னா நினைப்புகளே வரலாம். ரொம்பப் பேருக்கு அப்படித் தான் வருகிறது - அல்லது ஸ்மரணையே தப்பிப் போய்விடலாம். ஆனால் இந்த மாதிரி ஸமயத்தில் பக்கத்தில் இருக்கிற வர்கள் பகவத் நாமாவையே கோஷித்துக் கொண்டிருந்தால் அது அவனை மற்ற நினைப்பிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ஸ்மரணை ஏதோ லவலேசம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தால்கூட, அந்த உள் பிரக்ஞையில் ஒருவேளை ஈச்வர நாமா சுரீல் என்று ஒரு தைப்பு தைத்தாலும் தைக்கும். அவனுக்குத் தானாகப் பகவான் நினைவு வராமல், வாழ்நாள் முழுதும் நினைத்த விஷயங்கள்தான் அந்திமத்திலும் நினைவுக்கு வந்தாலும், மற்றவர்கள் இப்படி நாமோச்சாரணம் பண்ணினால் அதனாலேயே அவனுக்கு மற்ற நினைவுகள் அமுங்கிப் பகவானின் நினைப்பு ஏற்படும்படிப் பண்ணலாம்.

நாம் எங்கேயோ ஒரு பீச்சுக்குப் போகிறோம்; அல்லது ஸினிமாவுக்குப் போகிறோம். கண்டதை நினைத்துக் கொண்டு அரட்டை அடித்துக் கொண்டுதான் போகிறோம். ஆனால் போகிற வழியில் ஏதாவது ஒரு ஸத் ஸங்கத்திலிருந்து 'ஹர ஹர மஹாதேவா' 'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே' என்கிற மாதிரி ஒரு கோஷம் வந்தால் சட்டென்று நம்முடைய

கன்னா பின்னா நினைப்புப் போய், பகவந்தாமாகக் கூண காலம் மனஸுக்குள் போய் நம்மைக் கொஞ்சம் உருக்கி விடுகிறது. நாமாவுக்கு அப்படி ஒரு சக்தி இருக்கிறது. ஆனதால் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் முடிவிலே ஒரு ஜீவாத்மா உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டு மனஸ் நாலா திசையிலும் அலை பாய்கிறபோது, அல்லது ஸ்மரணை தப்பிக் கொண்டு இருக்கிறபோது பக்கத்திலே இருக்கிறவர்கள் பகவந்தாமாவை கோஷித்துக் கொண்டிருந்தால் அது அந்த ஜீவாத்மாவை அதன் மூலமான பரமாத்மாவிடம் இழுப்பதற்கு ரொம்பவும் சக்திகரமான (effective) வழியாக இருக்கும். ஒருத்தன் எத்தனை துன்மார்க்கத்தில் போனவனாயிருந்தாலும், அந்தக் கடைசி நாழியில் இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து தப்புவதற்குப் பகவானைப் பிடித்துக் கொள்ளத் தவிக்கத்தான் செய்வான். அவனுக்குத் தானாக அந்தத் தாபம் வராவிட்டால்கூட நாம் உண்டாக்கித் தந்துவிட்டால் பிடித்துக் கொண்டு விடுவான். இப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது!

உற்றார் ஆர் உளரோ? உயிர்கொண்டு போம் பொழுது?
குற்றாலத்துறை கூத்தன் அல்லால் நமக்(கு) உற்றார்
ஆர்உளரோ:*

என்ற மாதிரி, அந்த அந்திம ஸமயத்தில் எல்லாப் பந்துமித்ரர்களையும் விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டேயாக வேண்டும் என்னும் போது அவன் ஒருத்தனே பந்து என்று எந்த ஜீவனும் புரிந்து கொள்ளத்தான் செய்யும். புரிய வைக்காமல் கர்ம வாஸனை அதை நாலா திணுஸில் பிய்த்துப் பிடுங்கலாம். ஆனால் அந்த ஸமயத்தில், சுற்றியிருப்பவர்கள் பகவந்தாமாவைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், சட்டென்று அது ஒரு லகான் போட்டு அந்தச் சாகிற ஜீவனின் நினைப்பைப் பகவானிடம் திரும்பும் படிப் பண்ணலாம். அந்த ஸமயத்திலேயே பிராணன் ஒடுங்கி விட்டால் அவனைப் பரமாத்மா எடுத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். கீதையில் அவர் அப்படி வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். வாழ்நாள் முழுவதும் நினைக்கிறானா, நினைக்கவில்லையா என்பதைப் பாராட்டாமல் irrespective-ஆகக் 'கடைசி

* அப்பர் ஸ்வாமிகள், 'திரு அங்க மாலை'

யில் எதெதை நினைத்தாலும் அதை அடைகிறான்' என்று அவர் சொல்லி விட்டதால், இந்த ஜீவன் எப்படி வாழ்க்கை நடத்தியிருந்தாலும், கடைசியில் அவரை நினைத்து விட்டதற்காக அதை அவர் எடுத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். கடைசி நேரத்தில் அடியோடு நிராதரவான ஒரு ஜீவனுக்கு உண்டாகிற தாபத்தோடு, சுற்றியிருக்கிற நமக்கும் அது கடைத்தேற வேண்டுமே என்பதில் ஹ்ருதய பூர்வமான கவலை இருந்து பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு நாமாவைச் சொன்னால் அதற்குப் பலன் இராமல் போகாது!

எல்லாப் பரோபகாரங்களையும்விட உத்தமமானது ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கிறதுதான். ஆகையால் நாம் செய்கிற நாம் உச்சாரணத்தால் அந்திமத்தில் ஒரு ஜீவன் பகவானை நினைக்கும்படியாகப் பண்ணி, அதனால் பகவான் அந்த ஜீவனை எடுத்துக் கொள்ளச் செய்து விட்டால் அதைப் போன்ற உபகாரம் வேறே எதுவும் இல்லை!

கடைசிக் கால ஈச்வர ஸ்மரணை ஜன்மாவை அப்படியே அழித்து விடாவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை. நிச்சயம் அது பாபத்தைப் பெரிய அளவுக்கு அலம்பி விட்டுவிடும். இதைப் பற்றி ஸந்தேஹமில்லை. பகவந்நாமா மனஸுக்கு உள்ளே ஊறி விடுகிறபோது பாபத்தை நிச்சயம் கழுவி விடும். ஆனதால், பகவந்நாமாவோடு கண்ணை மூடுகிறவன் ஜன்மாவே இல்லாமல் விடுபட்டு விடுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்ளா விட்டாலும், மறுபடியும் பாப ஜன்மா எடுக்க மாட்டான்; நல்ல புண்ய ஜன்மாவாக எடுப்பான் என்பது நிச்சயம்.

புண்ய ஜன்மா என்றால், பணம், காசு, அழகு, உசந்த ஜாதி, இதுகளா? இல்லை. இந்த ஜன்மா முடிவிலே வந்த பகவத் ஸ்மரணை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து அடுத்த ஜன்மா விலும் எப்போது பார்த்தாலும் இருக்கும்படியான சூழ்நிலையும் மனநிலையும் கொண்டதுதான் புண்ய ஜன்மா. அப்படி எடுத்து அடுத்த ஜன்மத்தோடாவது சொந்த முயற்சியினாலேயே ஸம்ஸார நிவர்த்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள ஒரு ஜீவனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே அந்திம நேரத்தில் நாம் நம்மாலான ஸஹாயத்தைப் பண்ண வேண்டும்.

இந்த மஹாப் பெரிய தர்மத்தை, ஈடில்லாத உபகாரத்தை,

முதலில் சொன்னேனே, வார வழிபாடு, ஜீவாத்மக் கைங்கர்யம், மற்ற பரோபகாரங்களுக்காக ஸங்கமாகச் சேர வேண்டும் என்று, இந்த ஸங்கத்துக்காரர்கள் தவறாமல் செய்ய வேண்டும்.

செய்ய வேண்டிய பணி

தங்கள் கிராமத்தில் அல்லது பேட்டையில் ஒருத்தன் சாகிற நிலையில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தால் அங்கே ஸங்கத்திலிருந்து ஒருத்தரோ சிலரோ போக வேண்டும். வீட்டிலே இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரியிலோ, ஜெயிலிலோ உயிரை விடுகிறவர்களும் உண்டு. எனவே இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களுக்கும் தங்களை அனுமதிக்கும்படியாக அந்தந்த அதிகாரிகளிடம் பெர்மிஷன் வாங்கி வைத்திருக்க வேண்டும். அங்கே வெறும் கையோடு போகக் கூடாது. நாமம்தான் ஸர்வரோக நிவாரணி என்பது வாஸ்தவமே. அதற்கு வெளி வஸ்து ஒன்றும் வேண்டியதில்லைதான். ஆனால் ஸ்தூலமாகப் பிரஸாதம் என்று ஒன்றைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தால் அதற்கும் ஒரு தனி உத்ஸாக சக்தி உண்டுதான்; அது சாகிற ஜீவனுக்கு ஜாஸ்தி ஆறுதலாக இருக்கும். ஆனதால், முதலிலேயே கையில் சிவன் கோயில் விபூதி, பெருமாள் கோயில் துளசி 'ஸ்டாக்' வைத்திருக்க வேண்டும். அம்பாள் கோயில் குங்குமம், முருகன் அல்லது பிள்ளையார் கோயில் விபூதி என்று எது இருந்தாலும் ஸரி. சிவபரமாகவும், விஷ்ணுபரமாகவும், ஏதாவது இரண்டு கோயில் பிரஸாதம் ஸ்டாக் இருக்க வேண்டும்.

கங்கா ஜலம் ஸர்வ பாப சமனம் ஆனதால் கங்கா தீர்த்தமும் வைத்திருக்க வேண்டும். மரணமடைகிற ஜீவன் சைவ மதமோ, வைஷ்ணவ மதமோ அதைப் பொறுத்து அந்தந்தப் பிரஸாதத்தை எடுத்துப் போக வேண்டும். கங்கா தீர்த்தம் எல்லோருக்கும் பொது. அனேகச் சைவர்கள் துளசி பிரஸாதத்

தையும் ஆசேபிக்க மாட்டார்கள். இப்போதெல்லாம் வைஷ்ணவர்கள்கூட, ஈசுவரன் கோயில் ப்ரஸாதம் என்றால் விபூதி பிராஸாதம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆனால் நாம் அவரவர் அபிப்ராயத்துக்கு அனுகூலமாகத்தான் பிரஸாதத்தைத் தரவேண்டும். மரண ஸமயத்திலே ஓர் இடத்தில் போய் ஸித்தாந்தச் சண்டைகளைக் கிளப்பக்கூடாது. யாருக்கு எது ஹிதமாக இருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட பிரஸாதமாக எடுத்துப் போக வேண்டும்.

விபூதிப் பிரஸாதம் என்பது சிவன் கோயிலில் இருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கோ, அல்லது தனிக் கோயிலில் இருக்கிற பிள்ளையாருக்கோ, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்கோ அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட விபூதியாக இருக்க வேண்டும். ஸாக்ஷாத் பராசக்தியான அம்பாள் பாதத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட தீர்த்தமும் கங்கா ஜலத்துடனோ, கங்கா ஜலம் கிடைக்கா விட்டால் அதற்குப் பதிலாகவோ வைத்திருந்து, மரிக்கிறவனுக்குக் கொடுக்கலாம். இதே போல் விஷ்ணுபரமாக, பெருமாளுக்கு அர்ச்சனை செய்த துளஸியைக் கொண்டு உலர்த்தி ஸ்டாக் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பெருமாள் பாதத்தில் அபிஷேகமான தீர்த்தமும் கொடுக்கலாம். கங்கை கிடைக்கா விட்டால், அதற்கு பதில் வைஷ்ணவர்களுக்குப் பெருமாள் பாத தீர்த்தம் தர வேண்டும். பெருமாளுக்கு நித்யப் படி முழு அபிஷேகமும் இராது. திருமஞ்சனம் என்று சில நாட்களில்தான் செய்வார்கள். அதனால் மூர்த்தியின் பாதத்தில் மட்டும் அபிஷேகம் பண்ணுவித்து அந்தத் தீர்த்தத்தை வாங்கி ஸ்டாக் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எதற்கும் கங்கை கை வசம் இருப்பது நல்லது.

சாவு என்றால் எவனுக்கும் பயம்தான். ஆயுள் முழுக்க நாஸ்திகனாக இருந்தவன்கூட அந்திமக் காலத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய சக்தியின் கையில் தானிருக்கிறோம் என்று கொஞ்சமா வது தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்க மாட்டான். அந்த நேரத்திலே பயத்தைப் போக்க அந்தச் சக்திதான் கதி என்ற எண்ணம் எவனுக்கும் வராமல் இருக்காது. எவனுமே ஈசுவரத் தியானத் தோடுதான் சாகவிரும்புவான் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனதால், நாம் அவனுக்கு உபகரிப்பதை அவன் நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்வான். அவனுடைய பந்துக்களும் இந்தக் கைங்

கர்யத்தை வரவேற்பார்கள். சில கிழம் கட்டைகள் போகாதா என்று இருக்கும்போது, வைத்யம் பாசுக்கிறோம் என்று நாம் போனால் ஒருக்கால் பந்துக்கள் அசட்டை பண்ணக் கூடும்! ஆனால் 'புறப்பாடு' நன்றாக நடப்பதற்கே நாம் உபகாரம் பண்ணுகிறோம் என்றால் எவரும் ஆக்சேபிக்க மாட்டார்கள்.

அதிலும் நாம் அவர்களுக்கு எந்தச் செலவும் சிரமமும் வைக்காததால் நிச்சயம் ஆக்சேபிக்க மாட்டார்கள். ஆனதால் நாம் இப்படிப்பட்ட தொண்டு செய்கிறோம் என்று தெரிந்து விட்டால், அவர்களே நம்மைக் கூப்பிடுவார்கள். கூப்பிடா விட்டாலும் நாம் போக வேண்டும். அவர்கள் கடும் நாஸ்திகர்களாக இருந்து ஆக்சேபித்தால் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லிப் பார்க்கலாம். அப்படியும் கேட்கா விட்டால் திரும்பி விடலாம். ஆனால் அப்போதுகூடக் கோபம் இல்லாமல், சாகிற ஜீவனுக்காக பிரார்த்தனையை நமக்குள் செய்து கொள்ள வேண்டும். மொத்தத்தில் மான, அவமானம் பார்க்காமல் நம்மால் முடிந்த தொண்டைச் செய்யப் பாடுபட வேண்டும். மான அவமானம் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டால் அது தொண்டே இல்லை.

செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், பிராணாவஸ்தை யில் இருக்கிறவர்களிடம் கோயில் பிரஸாதத்துடன் போக வேண்டும். அவர்களுக்குக் கங்கா தீர்த்தம் கொடுக்க வேண்டும். விபூதி இட வேண்டும். துளஸியை வாயில் போட வேண்டும். அவர்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு 'சிவ சிவ சிவ சிவ' என்றோ 'ராம ராம ராம ராம' என்றோ உரக்கச் சொல்ல வேண்டும். உரக்கச் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். ஜீவன் காதிலே அதுபட்டு மனஸைத் திருப்ப வேண்டுமாதலால், உயிர் போகும் வரையில் இப்படி நாம் ஜபம் செய்வதுதான் ச்ரேஷ்டம். ஆனால் பிராணாவஸ்தையிலேயே ஒரு ஜீவன் மணிக்கணக்காக இழுத்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன பண்ணுவது? நமக்கு மற்ற கார்யம் இருக்கத்தானே செய்யும்? அதனால், பக்கத்திலே 'பந்துக்களில் யாராவது ஒருத்தர் முறை போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து நாம் ஜபம் பண்ணும்படியாக ஏற்பாடு செய்துவிட்டு நாம், 'நம் கடமையைக் கொஞ்சமாவது செய்தோம்' என்று புறப்பட வேண்டும். குறைந்த பகும் சிவநாமாவோ, ராமநாமாவோ 1008 தடவையாவது நாம் ஒரு

ஜீவனுக்காகச் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படிப் பல பேர் சொன்னது அந்த ஜீவனுக்குள்ளே போய் தானாக அது உள் நினைவில் பகவானை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகப் பண்ணியிருக்கும் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இது இரண்டாம் பகஷ்ம்தான். நாம் கடைசிவரை இருக்க முடியாமல் வந்துவிட்டாலும்கூட, ஒரு ஜீவன் பிரிகிறபோது அங்கு பகவந்நாம சப்தம் இருக்கும்படியாக அதனுடைய பந்துக்களையாவது ஜபிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வருவதே ச்லாக்யம்.

திவ்யஸ்மரணைக்குப்பின்
திவஸம் ஏன்?

ஒரு ஜீவன் இருக்கும்போதும், இறக்கும்போதும், இறந்த பின்பும் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகளை நிறையச் சொல்லிக் கொண்டே போயிருக்கிறேன். 'இறக்கும்போது நாம் செய்கிற பணியினால் அந்த ஜீவன் பகவத் ஸ்மரணையோடு உயிரை விட்டால் அது பகவானை அடைந்துவிடுமல்லவா? இதற்கப் புறம் அதற்கு இறந்த பின் செய்ய வேண்டிய ஸம்ஸ்காரம், திவஸம், திங்கள் எல்லாம் எதற்குச் செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டுவிடக் கூடாது. ஏனென்றால் நமக்குத் தெரிவது அந்த ஜீவனின் அந்திம காலத்தில் அது பகவானை நினைக்கும்படியான முயற்சியை நாம் பண்ணுகிறோம் என்பதுதான். அந்த முயற்சி எவ்வளவு பலித்தது என்பது நமக்குத் தீர்மானமாகத் தெரியாதது. நாம் கங்கா தீர்த்தம், விபூதி, துளசி கொடுத்து நாமோச்சாரணம் பண்ணுவதை அந்த ஜீவன் எந்த அளவுக்கு மனஸுக்குள் வாங்கிக் கொண்டது என்பது நமக்குத் தெரியாது. அது பகவத் ஸ்மரணையோடுதான் உயிரை விட்டதா என்பது நமக்குத் தெரியாத விஷயம். ஆனதால், அது பகவானிடம்தான் போய் விட்டது என்று நாமாகத் தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு, அபரகார்யம், ச்ரர்த்தம் முதலானவை

களை நிறுத்தி விடக்கூடாது.

ஏகப்பட்டதாகப் பரோபகாரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போயிருக்கிறேன். பொதுவாகப் பரோபகாரம் என்றே நினைக்காத சில விஷயங்களைக்கூட இந்தப் பெரிய 'லிஸ்ட்' டில் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

இம்மாதிரி இன்னொன்று; அவனவனும் தன் உடம்பையும் புத்தியையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதே பெரிய பரோபகாரம்தான். தூர்ப்பழக்கங்களால் ஒருத்தன் வியாதியை ஸம்பாதித்துக் கொள்கிறான் என்றால், அப்புறம் அவனால் எப்படிப் பரோபகாரம் பண்ண முடியும்? இது மட்டுமில்லை. இவனுடைய வியாதி பிறத்தியாருக்குப் பரவக் கூடும். அதனால் நம் அஜாக்ரதையால், தூர்ப்பழக்கத்தால் வியாதியை வரவழைத்துக் கொள்கிறபோது பர அபகாரமும் பண்ணி விடுகிறோம். நம்மை மீறி வந்தால் அது வேறே விஷயம்.

இந்தக் காலத்தில் எல்லோரும் நோயும் நொடியுமாக அவஸ்தைப்படுகிற மாதிரி, நாற்பது, ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்தியெல்லாம் இல்லை. காரணம் என்னவென்றால் இப்போது அனேகருக்கு மனஸில் நெறியில்லாமல் இருப்பதும், அனேக துராசாரங்கள் வந்திருப்பதும் தான். 'சாஸ்த்ராய ச ஸுகாய ச' என்பார்கள் - அதாவது சாஸ்த்ர பிரகாரம் நெறியோடு, ஆசாரத்தோடு இருப்பதுதான் ஸௌக்யமாக, ஆரோக்யமாக இருக்கவும் உதவுவது என்று அர்த்தம். இப்போது எச்சில் தீண்டல் பார்க்காததாலேயே அனேக வியாதிகள், தொத்து நோய்கள் பரவிக் கொண்டு வருகின்றன. இப்படி வியாதிக்குக் காரணமாயிருக்கிற அனாசாரத்தை ஃபாஷன் என்ற பெயரில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

சரீர வியாதிதான் தொத்துகிறது என்றில்லை. எண்ணங்களும் பிறத்தியாரைப் பாதிக்கவே செய்கின்றன. இப்போது ஸயன்ஸிஸ்கூடச் சொல்கிறார்கள். 'மூளை எண்ணங்களாக வேலை செய்வதுகூட எலெக்ட்ரிக் கரண்ட்தான்; சிந்தனா சக்திக்குப் (thought-power) பிறரையும் பாதிக்கிற தன்மை இருக்கிறது' என்று. அதனால் நாம் சரீரத்தையும், புத்தியையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பதாலும் பிறரின் தேக மன

ஆரோக்யங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணியவர்களாக (அபகாரம் பண்ணாதவர்களாகவாவது) ஆகிறோம்.

நேராக மூளையைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்கிறேன் என்று உட்காருவதைவிட, நான் சொன்ன அனேக தினுஸான பரோபகாரங்களை - எல்லாவற்றையுமோ, சிலவற்றையோ நிறையச் செய்து கொண்டிருந்தாலே, தானாகச் சித்தம் சுத்தமாகி விடும்.

பரோபகாரம் சித்த சுத்திக்கு உதவ வேண்டுமானால் அதற்கு உயிர்நிலை அஹங்காரம் என்பது லவலேசம்கூட இல்லாமல் தொண்டு செய்வதுதான். 'நாம் பெரியவர்: உபகாரம் பண்ணுகிறோம்' என்ற நினைப்பை தலையெடுக்கவே விடக் கூடாது. கொஞ்சம் அப்படி நினைத்தாலும் அது உபகாரம் பண்ணுவதன் பலனை - சித்த சுத்தியைச் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டுவிடும். இரண்டாவது, (அதிலேயே இதுவும் அடக்கம் தான்) ப்ரதி பிரயோஜனத்தைத் துளிக்கூட எதிர்பார்க்கக் கூடாது. உபகாரம் செய்வதால் நமக்கு ஸித்திக்கிற சித்த சுத்தியேதான் பெரிய பிரயோஜனம்.

அவரவரும் தம் நிலையில் தம் வருமானம், குணம் சரீர வசதி, ஆற்றல் இவற்றுக்கு ஏற்றபடி எவ்விதங்களில் பரோபகாரம் செய்ய முடியுமோ அப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டும். உடம்பிலே எந்த அவயவத்துக்குத் துன்பம் வந்தாலும்கண் அழுகிறது அல்லவா? அதைப்போல், உலகத்தில் எங்கே, யாருக்குத் துன்பம் உண்டானாலும் நாம் மனம் கசிந்து, ஒவ்வொருவரும் நம்மாலான உதவியைச் செய்ய வேண்டியது நம் கடமை. இதில் பெருமைக்காகச் செய்வது எதுவும் இல்லை. பிறத்தியாரின் வற்புறுத்தலுக்காகவும் செய்ய வேண்டியது இல்லை. லோகம் முழுக்க பகவத் ஸ்வரூபம் என்று மனசில் வாங்கிக் கொண்டால், தன்னால், ஸ்வபாவமாக, பிறர் துயரத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதில் ஈடுபடுவோம். இதிலே நமக்குச் சிரமம் வந்தால்கூட, அது சிரமமாகவே தெரியாது. எத்தனை தியாகம் செய்தாலும் அதுவே பரமானந்தமாக இருக்கும். இப்படித் தியாகம் பண்ணுவதற்கு எல்லையே இல்லை. உபகரிக்கப்பட்டவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தவழப் பார்க்கிறோமே, அந்த ஆனந்தத்துக்கு எத்தனை தியாகமும் ஈடாகாது என்றுதான் தோன்றும்.

பணியற்ற நாள் பாழே!

தினமும் தூங்கப் போகும் முன்பு இன்று ஜன ஸமுதாயத் துக்கு நாம் ஏதாவது கைங்கர்யம் பண்ணினோமா என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஈச்வரனைப் பற்றிப் 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்று தேவாரத்தில் சொல்லி இருக்கிறது. அந்த மாதிரி நாம் பரோபகாரம் பண்ணாமலே ஒரு நாள் போயிற்று என்றால், அது நாம் பிறவா நாளே - அன்றைக்கு நாம் செத்துப் போனதற்கு ஸமந்தான் - என்று வருத்தப்பட வேண்டும். பந்துக்கள் செத்துப் போனால் நமக்கு தீட்டு என்று, ஒரு புண்ய கார்யத்துக்கும் உதவாமல் ஒதுக்கி விடுகிறார்கள். நாமே செத்த மாதிரி என்றால் இதுதான் பெரிய தீட்டு; பரோபகாரம் செய்யாத ஒரு தினத்தில் புண்யத்தின் பக்கத்திலேயே நாம் போகவில்லை, தீட்டுக்காரர்களாகி விட்டோம் - என்று feel பண்ண வேண்டும்.

நாம் எத்தனை சின்னவர்களாக இருந்தாலும் நம்மாலும் முடியக் கூடிய சின்னத் தொண்டு இல்லாமலில்லை. இப்படி அவரவரும் தனியாகவோ, ஸங்கமாகச் சேர்ந்தோ ஏதாவது பொதுநலக் கைங்கர்யம் பண்ணியே ஆக வேண்டும். தண்ணீர் இல்லாத ஊரில் ஒரு பத்துப் பேர் சேர்ந்து கிணறு வெட்டுவது; ஏதோ ஒரு பிள்ளையார் கோயில் மதில் இடிந்திருந்தால் அதை நாலு பேராகச் சேர்ந்து கட்டுவது; பூஜை நின்று போன ஒரு கிராமக் கோயிலில் ஒரு காலப் பூஜைக்காவது நாலு பேரை யாசித்து மூலதனம் சேகரித்து வைப்பது; பசுக்கள் சொறிந்து கொள்வதற்கு ஒரு கல்லேனும் நாட்டுவது; நாம் படித்த நல்ல விஷயங்களை நாலு பேருக்குச் சொல்லுவது, எழுதுவது; இரண்டு ச்லோகமாவது பாசுரமாவது நாமாவளியாவது பாடி நாலு பேர் மனஸில் பகவானைப் பற்றிய நினைப்பை உண்டாக்குவது; குப்பை கூளங்களைப் பெருக்குவது - இந்த மாதிரி ஏதாவது தொண்டு அன்றன்றும் செய்ய வேண்டும்.

ஓசைப்படாமல் செய்ய வேண்டும் என்பது முக்யம்.

குடும்பக் கடமைகளை விட்டுவிட்டு ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்று கிளம்ப வேண்டியதில்லை. அதையும் விடாமலே, இதுவும் கடமை என்ற உணர்வோடு சேர்த்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டும்.

இதுவே வேத தர்மம்

மேல்நாடுகளில் பெரிதாக ஸ்தாபன ரீதியில் Institutionalise செய்து பரோபகாரப் பணிகள் செய்கிறார்கள். இப்படித் தனி ஸ்தாபனங்கள் இல்லாமலே தனி மனிதர்களாகவும், ஸங்கமாகவும் பொதுநலப் பணி புரிவது நமது வைதிக தர்மத்துக்கு ஆதாரமான ஓர் அம்சமாக ஆதியிலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிறது.

‘இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ்’ செய்யாமல் தன்னியல்பாக நம் வாழ் முறையிலேயே, கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒட்டிக் கொண்டு பரோபகாரம் நடைபெறுவதில் ஓர் உத்தமமான அம்சம் என்ன என்றால் இங்கேதான் அஹங்காரம் தலை தூக்கவே இடமில்லாமலிருக்கிறது. ‘இன்ஸ்டிடியூஷன்’ என்றால் Office bearers (அதில் பதவி வகிப்பவர்கள்) எலெக்ஷன், போட்டா போட்டி, பப்ளிஸிடி எல்லாமும் வந்துதான் சேரும். அதனால்தான் நான் ஸங்கமாகச் செய்ய வேண்டிய அனேகப் பணிகளைச் சொல்கிறபோதுகூட, இதற்காகத் தனி ஆர்கனை ஸேஷனும் Office bearers-ம் வேண்டாம். ஏற்கெனவே இருக்கிற வார வழிபாட்டுக் கழகம், பாவைக் கமிட்டி, பஜனைக் கோஷ்டி, ஸத் ஸங்கம் ஏதாவது ஒன்றின் மேற்பார்வையிலும் பொறுப்பிலும் இந்தப் பணிகளையும் கொண்டுவந்து விடுங்கள் என்கிறேன்.

ரொம்பப் பெரிசாகத் திட்டம் போட வேண்டாம். அவசி

யத்துக்கு அதிகமாக வசூல் பண்ண வேண்டாம் என்றெல்லாம் நான் எச்சரிப்பதற்கும் காரணம், இப்படிப் பெரிசாகக் கால் வைத்தால் முதலில் இதைச் செய்யும் நம் ஸ்தாபனத்துக்கு பப்ளிஸிடி தேட வேண்டி வரும். அது அப்படியே வழக்கி விட்டு ஸ்தாபனத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற நமக்கும் Self Publicity தேடிக் கொள்கிற சபலத்தில் கொண்டு விடும். ஆண்டு விழா வில் நாம் வரவேற்பு சொல்ல மாட்டோமா, வந்தனோபசாரம் சொல்ல மாட்டோமா, வருகிற முக்கியஸ்தர்களுக்கு மாலையா வது போட மாட்டோமா, ஃபோட்டோவிலாவது தெரியும் படி நிற்க மாட்டோமா என்று இப்படியெல்லாம் மனஸை அலையச் செய்யும். அதாவது, அஹங்காரத்தை அழித்துக் கொள்ளவே ஏற்பட்ட பொதுத்தொண்டு, நேர்மாறாக அஹங்காரத்தை விருத்தி செய்கிறதாக விபரீத ரூபம் எடுத்துவிடும்.

தான் இருக்கிற இடமே தெரியாமல், தன் காரியம் மட்டுமே தெரிவதுதான் தொண்டின் லக்ஷணம். இதனால்தான் தர்மே ஷ்ரதி கீர்த்தநாத் என்று சொல்கிறது. அதாவது, பாபம் பண்ணி விட்டேன் என்று ஒருத்தன் வெளியில் சொன்னாலே எப்படி அவனுடைய பாபம் நசித்து விடுமோ, அப்படி 'தர்மம் பண்ணுகிறேன்' என்று தண்டோரா போட்டுக் கொண்டால் அதனால் ஒருத்தனுக்குக் கிடைக்கிற புண்யமும் நசித்து விடுமாம்! ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் subtle ஆக (நுட்பம் மிக்கதாக) 'தர்ம த்வஜன்' என்பார்கள். தர்ம த்வஜன் என்றால் தர்மக் கொடியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவன் என்று அர்த்தம். இது பாராட்டுகிற டைட்டில் மாதிரி தொனித் தாலும் இதற்கு உள்ளர்த்தம் 'போலி தர்மவான்' என்பதே. தன் தர்மத்தை உசத்திக் காட்டுவதாலேயே அதை இவன் போக்கிக் கொண்டுவிடுகிறான் என்பது தாத்பர்யம்.

'இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ்' பண்ணுவது பற்றிச் சொல்ல வந்தேன்.

மேல்நாடுகளில் orphan home (அனாதை இல்லம்) என்று தனியாக வைக்கிறார்களென்றால், நம் சாஸ்திரப்படி ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் அனாதைக்கும் அதிதிக்கும் இடமுண்டு. மேல்நாட்டுக்காரர்களின் வீட்டுக்குள் அனாதைகளோ அதிதி களோ நுழையக்கூட முடியாமல் நாய் கட்டியிருக்கும்! அவன்

வாழ்க்கையோடு, ரத்தத்தோடு அதிதி ஸ்த்காரமும், அனாதைப் பராமரிப்பும் ஒட்டாமல் அவைபாட்டுக்கு மெகானிகலாக ஸ்தாபன ரீதியில் நடக்கும். (எல்லாரும் இப்படி என்று நான் சொல்லவில்லை. எந்தத் தேசத்திலும் உத்தமர்கள், பரோபகாரிகள், தியாகிகள் உண்டு. அப்படியே ஸ்வயநலக்காரர்களும் உண்டு. பொதுவாகச் சொன்னேன்.) மேல்நாட்டானைக் காப்பியடித்து 'அதிதி தேவோ பவ' என்ற கொள்கையைக் கொண்ட நம் தேசத்திலும் வீட்டு வாசல்களில் 'நாய் ஜாக் ரதை!' போர்டு தொங்குவதைப் பார்த்தால் வேதனையாயிருக்கிறது. 'வா வா' என்று வழிப்போக்கர்களைக் கூப்பிட்டுப் படுக்க வைத்துக் கொள்ளவே 'திண்ணை' என்பது நம்முடைய வைதிகமான க்ருஹ சில்பத்தில் இருந்தது. இப்போது அதெல்லாம் போச்சு. இப்படியே அன்றன்றும் வைச்வதேவ பலியில் தெருவில் போகிற எவனோ பஞ்சமன் சாப்பிடக்கூட ஒரு பங்கு அன்னம் போடப்பட்டு வந்த இந்தத் தேசத்தில் இம்மாதிரி அனுஷ்டானங்களை 'ஸூப்பர்ஸ்டிஷன்' என்று தள்ளிவைத்து விட்டதும் மனஸுக்குக் க்லேசமாயிருக்கிறது.

மேல்நாட்டு மோஸ்தரில் இங்கேயும் தனி மனுஷ்யனின் குடும்பம் தனக்கே என்று ஆனபிறகு, இங்கேயும் அங்கே மாதிரி ஸமுஹப் பணிகளை இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ் செய்வதாகவும், Welfare State என்பதாக ராஜாங்கமே அனாதையில்லம், வயஸானவர் பென்ஷன் என்றெல்லாம் நடத்துவதுமாக ஆகிவிட்டது. இன்றைய 'ஸெட் அப்' பில் இதுவுமில்லாவிட்டால் நிராதரவானவர்களின் பாடு ரொம்பவும் கஷ்டமாகத்தான் ஆகிவிடும். ஆனாலும் பூர்வத்தில் ஒவ்வொருவரும் 'வஸுதைவ குடும்பகம்' (லோகம் முழுக்க ஒரு குடும்பம்) என்ற அன்பான எண்ணத்தோடு தாங்களே ஆதரவற்றவர்களைத் தாங்கி தரித்த முறையோடு பார்த்தால் இப்போது ராஜாங்க ரீதியில் ஆபீஸாக ஸமுஹக் காரியங்களை நடத்துவது இரண்டாம் பக்கம் தான்.

சுருக்கமாக வேத தர்மம் என்பது: நம்மிடத்தில் இருக்கும் படியான எல்லா சக்திகளும் ஈச்வர சக்தியில் துளித்துளிதான். இந்தச் சக்திகளை ஈச்வரனுக்கே அர்ப்பணிக்க வேண்டும். நாவினாலே அவன் நாமாவைச் சொல்வது மனஸினாலே த்யானம் பண்ணுவது சரீரத்தாலே பூஜை பண்ணுவது என்று

எல்லாம் சச்வர ஸம்பந்தமாக்க வேண்டும். பூஜை என்பதில் கர்மாவைச் செய்வதும், கடமையைச் செய்வதும் அடக்கம் தான். ஆசார்யாள் முடிவாக உபதேசித்த 'ஸோபான பஞ்ச'த்தில் கர்மாவைப் பண்ணுவதுதான் சச்வர பூஜை என்று நிர்ந்தாரணம் செய்திருக்கிறார். ஸவதர்மப்படி அவரவருக்கு ஏற்பட்ட கர்மாவோடு, ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஏற்பட்ட 'ஸாதாரண தர்ம'ங்களைச் சேர்ந்த ஒரு முக்யமான கர்மா இந்தப் பரோபகாரம் என்பது!

அதனால், நாக்கால் நாமா சொல்கிறதோடு ஜனங்களுக்கு நல்லதாக, மதுரமாக நாலு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். மனஸால் தியானம் பண்ணுவதோடு, 'லோகமெல்லாம் ஷேம மாயிருக்கணும்' என்று ஒவ்வொரு நாளும் நாலு ஷுணமாவது அன்போடு நினைக்க வேண்டும். சரீரத்தால் பூஜை, பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம் செய்வதோடு கொஞ்ச நேரமாவது வெட்டியோ, கொத்தியோ, வேறு தினுஸிலோ ஒரு பொதுத் தொண்டு பண்ண வேண்டும். திரவ்யத்தையும் இப்படியே தேங்காய், பழம், புஷ்பம் வாங்குவதோடு தான தர்மத்துக்கும் கொஞ்சமாவது செலவழிக்க வேண்டும். இவற்றையும் சச்வர ப்ரீதிக்காக சச்வர பூஜையாக நினைத்தே செய்ய வேண்டும். இதுவே நம் பூர்விகர்கள் போன வழி. அதாவது தெய்வ கார்யம், ஸமுஹ கார்யம் இரண்டில் ஒன்றையும் விடாமல் பண்ண வேண்டும்.

பரோபகாரம் நம் மதத்தில் சொல்லப்படவில்லை என்ற தப்பான பிரசாரத்தை நம்பக் கூடாது. குழந்தையாக இருக்கிற போதே 'ஸுபாஷிதம்', 'நீதி சாஸ்திரம்' என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். அதிலேயே பரோபகாரத்தைப் பற்றிய அனேக போதனையிருக்கிறது. பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம் 'உலகத் தொண்டு பண்ணவே இந்த உடம்பு வாய்த்திருக்கிறது' என்று அப்போதே கற்றுக் கொடுத்து விடுவார்கள். இன்னொன்றும் சொல்வதுண்டு: பரோபகாராய ஸதாம் விபூதய 'நன்மக்களின் ஸகல சக்திகளும், உடைமைகளும் பரோபகாரத் துக்காகவே ஏற்பட்டவைதான்' என்று அர்த்தம். இதை இரண்டு விதத்தில் சொல்லி இளமனஸில் ஆழமாகப் பதிப்பிப்பார்கள். ஒன்று பிறருக்குப் பிரயோஜனமாவதற்குத்தான் மரம் பழுக்கிறது (பரோபகாரார்த்தம் பலந்தி வருஷா). பிறருக்குப்

பிரயோஜனமாவதற்குத்தான் ஆறுகள் ஜலத்தைச் சுமந்து ஓடுகின்றன (பரோபகாரார்த்தம் வஹந்தி நத்ய). பிறருக்குப் பயனாவதற்கேதான் பசுக்கள் பால் கொடுக்கின்றன (பரோபகாரார்த்தம் துகந்தி காவ:). அப்படியே இந்த மனுஷ்ய காயம் ஏற்பட்டிருப்பதும் பிறருக்கு உதவும் பொருட்டே (பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம்). இன்னொன்று; இப்போது சொன்னதையே இன்னும் கொஞ்சம் நயத்தோடு சொல்வது - மரம் தன் பழத்தைத் தானே சாப்பிட்டுக் கொள்வதில்லை (காதந்தி நஸ்வாது பலாநி வ்ருக்ஷ:), ஆறு தன் ஜலத்தைத் தானே குடித்துக் கொள்வதில்லை (பிபந்தி நத்ய: ஸ்வயமேவ நாம்ப:), மேகம் தன் மழையாலுண்டாகிற பயிரைத் தானே சாப்பிடுவதில்லை (பயோதரா: ஸஸ்யமதந்தி நைவ), இதேபோல ஸஜ்ஜனங்களின் (நல்லோரின்) எல்லாத் திறமைகளும், செல்வமும் பரோபகாரத்துக்குத்தான் (பரோபகாராய ஸதாம் விபூதய:).

படிக்கிற காலத்திலேயே, 'உன்னை சாச்வதமாயிருக்கிற தேவஜாதியாக நினைத்துக் கொண்டு கல்வியையும் பொருளையும் நிறுத்தாமல் மேலே மேலே ஸம்பாதித்துக் கொண்டே போ' என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு, அதே மூச்சில், அந்தச் ஸ்லோகத்திலேயே, 'தர்மம் பண்ணுவதில் மட்டும் அப்புறம் என்று ஒத்திப் போடாமல், எப்போதும் யமன் உன் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறான் என்று நினைத்து, உடனுக்குடனே பண்ணிவிடு' என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

அஜராமரவத் ப்ராஜ்ஞ: வித்யாம் அர்த்தம் ச ஸாதயேத் |
க்ருஹீத இவ கேசேஷு மம்ருத்யநா தர்மம் ஆசரேத் ||

வியாசர் பதினெட்டுப் புராணங்களையும் பண்ணி முடித்த பின் சிஷ்யர்கள் அவற்றின் ஸாராம்சத்தை ஒன்றிரண்டு ஸ்லோகங்களில், ஸுலபமாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்படியாகச் சுருக்கித் தரும்படிப் பிரார்த்தித்தார்களாம். உடனே அவர் 'ஒன்றிரண்டு ஸ்லோகம் எதற்கு? இந்தப் பதினெட்டுப் புராணம் மட்டுமின்றி மொத்தமிருக்கிற கோடிப் புஸ்தகங்களின் ஸாரத்தையும் அரை ஸ்லோகத்திலேயே சொல்கிறேன்:

‘ச்லோகார்தேந ப்ரவக்ஷ்யாமி யதுக்தம் க்ரந்த கோடிஷு I’
என்று ஒரு ச்லோகத்தின் முதல் பாதியாகச் சொல்லிவிட்டு,
மற்ற பாதியில் அந்த ஸாரமான தத்துவத்தைச் சொன்னாராம்:

‘பரோபகார: புண்யாய பாபாயா பரபீடநம் II’

இருக்கிற அத்தனை கோடி மத சாஸ்திரப் புஸ்தகங்களுக்கும்
உயிர் நிலையான தத்வம் என்னவென்றால், ‘புண்யம் ஸம்பா
திக்க வேண்டுமானால் பரோபகாரம் பண்ணு; பாபத்தை
மூட்டை கட்டிக்க கொள்வதானால் மற்ற ஜீவன்களுக்குக் கஷ்டத்
தைக் கொடு’ என்பதுதான் என்று இதற்கு அர்த்தம்.

பாபம் எது என்று தெரிந்து கொண்டு அதை விலக்குவதற்
கும், புண்யம் எது என்று தெரிந்து கொண்டு அதைப் பண்ணு
வதற்குந்தான் மதம் என்பதே இருக்கிறது. இங்கே நம்
மதத்துக்கு முக்யமான மூல புருஷர்களில் முதன்மையாயிருக்
கிற வ்யாஸாசார்யாள் பரஉபகாரம்தான் புண்யம், பர
அபகாரம் தான் பாபம் என்று சொல்கிறாரென்றால், அதற்கப்
புறம் நம் மதத்தில் பரோபகாரத்துக்கு இடமுண்டா என்ற
வாதத்துக்கே இடமில்லை!

‘ஆத்மார்த்தமாக, ஒருத்தன் தனக்குப் பண்ணிக் கொள்வ
தைப் பற்றித்தான் வேத மதத்தில் நிறைய இருக்கிறது.
பிறத்தியாருக்குப் பண்ணுவதைப் பற்றி இல்லை’ என்று சில
பேர் criticise பண்ணினாலும், இப்படி இவன் ஸ்வய உபகாரம்
பண்ணிக் கொண்டு தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டாலன்றி
இவன் செய்கிற பரோபகாரத்துக்கு effect இருப்பதில்லை என்ப
தால்தான் தன்னுடைய spiritual power (ஆத்ம சக்தி)யைக்
கொண்டு ஒருத்தன் ‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணணும். அந்த
‘ஸோஷல் ஸர்வீஸாலேயே இந்தப் ‘பவரை’ விருத்தி செய்து
கொள்ளணும் என்பதாக இரண்டையும் கைகோத்துக் கொண்டு,
ஒன்றால் மற்றது புஷ்டி பெறுகிற ரீதியில், நம்முடைய மதத்
திலே அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

வேத தர்மத்தைப் பூர்ண ஜீவசக்தியுடன் ப்ரகாசமாகத்
தூண்டிவிட்ட ஆசார்யாள் வினா-விடை ரூபத்திலே ‘ப்ரச்
னோத்தர ரத்னமாலிகா’ என்று அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்.
அதிலே ஒரு கேள்வி:

‘கிம் மநுஜேஷு இஷ்டதமம்’

‘மனுஷ்யனாகப் பிறந்தவன் விரும்ப வேண்டியவற்றில் தலைசிறந்தது எது?’ என்பது கேள்வி.

ஸ்வ பர ஹிதாய உத்யதம் ஜந்ம என்பது இதற்குப் பதில். ‘ஸ்வஹிதம்’ - தனக்கு நன்மையானது. அதாவது ஸ்வயேப காரம். இதோடு ‘பரஹிதம்’ என்கிற பரோபகாரம். இரண்டுக் காகவும் பாடுபடும் வாழ்க்கைதான் மனுஷ்யன் வேண்டத்தக்கவற்றில் உச்சியானது என்று பதில் சொல்கிறார். இங்கே ஆசார்யாள் நவீனர்களின் ‘க்ரிடிஸிஸ’த்துக்கு ஆணி அடித்தாற்போல் விடை சொல்லியிருக்கிறார்.

இதே க்ரந்தத்தில் இன்னோரிடத்தில் சந்திர கிரணத்துக்கு ஸமானமான மனிதர்கள் ஸஜ்ஜனங்களே என்கிறார். சந்திர கிரணம் லோகத்துக்கெல்லாம் தாப சமனம் தருகிறது. சந்திரனுக்கு இப்படி உலகத்துக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று ஆசை இருந்து, இதற்காக அது ப்ரயத்தனப்பட வேண்டும் என்று இல்லை. தன்னியல்பாகவே அது லோக ஹிதத்தை உண்டாக்குகிறது. அதேபோல, ஸஜ்ஜனங்கள் என்கிற ஸாதுக்கள் ‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணணும்’ என்று அரிப்புப் பட்டுக் கொண்டு, தண்டோரா போட்டுச் செய்யணும் என்றே இல்லை. அவர்கள் தங்களுடைய ‘நேச்சர்’படி இருப்பதே, நடப்பதே லோகஹிதமாக, பரோபகாரமாகத்தானிருக்கும். இதையேதான் ஸஜ்ஜனங்களுக்கெல்லாம் சிகரமாகப் பரம சாந்தர்களாக, மஹாந்தர்களாக இருக்கப்பட்ட ஜீவன் முக்தர்களின் லக்ஷணமாகவும் (ஆசார்யாள்) ‘விவேக சூடாமணி’யில் சொல்கிறார். இங்கே ‘சந்திர கிரணம் மாதிரி’ என்றவர், அங்கே ‘வஸந்த காலம் மாதிரி’ என்கிறார்.

வஸந்தவத் லோகஹிதம் சரந்த:

வஸந்த காலம் போல உலக நலனைப் பண்ணியபடி உலாவுகிறார்களாம் மஹான்கள். வஸந்தம் என்று ஒன்று கண்ணுக்குத் தெரிகிறதோ? சந்திரனாவது தெரிகிறது. மஹான்கள் தங்களை இப்படிக்காட்டிக் கொள்வதுகூட இல்லை. ஆனாலும் வஸந்தம் வந்தால் தன்னால் தென்றல் ஹிதமாக

வீசுகிறது. புஷ்ப ஜாதிகள், மல்லிகை முக்யமாக, எங்கே பார்த்தாலும் மலர்ந்து கம்மென்று வாசனை வீசுகின்றன. மா முதலான பழங்கள் குலுங்க ஆரம்பிக்கின்றன. சிசிர ருது என்கிற பின்பனிக் காலத்தில் இலையை உதிர்த்துவிட்டு நின்ற மரமெல்லாம் வஸந்தம் வந்ததும், அதற்குப் பச்சைக்கொடி காட்டுகிறது போலப் பச்சைப் பசேல் என்று தளிர் விடுகின்றன. இப்படித்தான் இந்தச் சரீரத்திலிருக்கும்போதே 'தான் பிரம்மம்' என்று தெரிந்து கொண்டுவிட்ட ஜீவன் முக்தனும் கூட unconscious ஆக (தன்னுடைய புத்திபூர்வமாக இல்லாமலே), unnoticed ஆக (தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமலே) லோக ஹிதத்தை உண்டாக்குகிறான் என்று, இப்படி இருந்து காட்டிய ஆசார்யாளே unself-conscious ஆக (தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறோம் என்று நினைப்பேயில்லாமல்) சொல்லியிருக்கிறார்.

'பொதுவாகவே ஹிந்து மதத்தில் பரோபகாரம் கிடையாது. அதிலும் அந்த மதத்தில் உள்ள அத்வைதத்தில் 'லோகமே மாயை; ஆத்மாவைத் தவிரப் பிறத்தியானென்றே இல்லை' என்று சொல்லித் துளிக்கூடப் பரோபகாரப் பரக்ளைக்கு இடமேயில்லாமல் அடைத்து விட்டிருக்கிறது' என்று ஒரு Criticism இருந்தாலும், அத்வைத ஆசார்யாளோ அத்வைத ஸித்தியை அடைந்து விட்டவனும் லோக ஹிதத்துக் காகத்தான் உலகத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான் என்கிறார்.

பகவானும் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும்) ஜீவன் முக்தர்களான ஜனகாதியர்கூட 'லோக ஸங்க்ரஹ'த்துக்காகக் கார்யம் பண்ணிக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள் என்று (கீதையில்) சொல்கிறார். 'ஸங்க்ரஹம்' என்றால் அன்போடு வழிகாட்டி உசத்துவது. தன்னில்தானே ஸகல ஸாதனைகளுக்கும் லக்ஷ்ய ஸ்தானமாயிருந்த போதிலும், தான் பண்ண வேண்டிய ஸாதனையோ, அடைய வேண்டிய லக்ஷ்யமோ எதுவும் இல்லாத போதிலும், பகவானான தாமும் லோகத்தார் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற 'ஐடிய'லை அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காகவே ஓயாமல் ஒழியாமல் கார்யங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார். எதுவும் ஸாதிக்க வேண்டாத பகவானும் பரோபகாரத்தை ஸாதிக்கிறார்! இதையேதான் 'ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா'விலும் (ஆசார்யாள்),

‘கிம் ஸாத்யம்?’ - ‘ஸாதிக்கத் தக்கது என்ன?’ என்று கேட்டு, ‘பூத ஹிதம்’ - ‘உயிர்க்குலத்துக்கு நன்மை செய்வது’ என்று பதிலாகக் கொடுக்கிறார்.

‘டாப் லெவ’லில் இருப்பவனுக்கே பரோபகாரத்தைச் சொன்ன அத்வைத ஆசார்யாள், ஸாதாரண மனுஷ்யனுக்கும் அந்த லெவலுக்கு ஏறுகிற வழியில் இதை அங்கமாகச் சொல்லித்தானிருக்கிறார். ‘பணம் ஸம்பாதிக்கிறாயா? ஸம்பாதித்துவிட்டுப் போ. ஆனால், அதைத் தார்மிகமாக பிரயோஜனப்படுத்தினாயானால் அதுவே உன் சித்தத்தைப் பரிசுத்தி பண்ண உதவும்.’

யல்லபஸே நிஜ கர்மோபாத்தம்
வித்தம் தேந விநோதய சித்தம்

என்று ‘பஜகோவிந்த’த்தில் சொல்கிறார். அதிலேயே ஆத்ம ஸம்பந்தமாக, பகவத் ஸம்பந்தமாக, ‘கீதையைச் சொல்லு, ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்லு, விடாமல் லக்ஷ்மிபதியான மஹாவிஷ்ணுவைத் தியானம் பண்ணு, ஸ்தஸங்கத்திலேயே மனஸை ஈடுபடுத்து’ என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டு, முடிவாக ‘ஏழை எளியவர்களுக்குத் தான தர்மம் பண்ணு’ என்று பரோபகாரத்தோடு முடிக்கிறார்:

கேயம் கீதா நாம ஸஹஸ்ரம்
த்யேயம் ஸ்ரீபதிரூபம் அஜஸ்ரம்ஸ்1
நேயம் ஸஜ்ஜன ஸங்கே சித்தம்
தேயம் தீநஜநாய ச வித்தம்2

ஆனதால் வேத தர்மம் (லோகம், ஜீவன் எல்லாம் மாயை என்கிற அத்வைதமுங்கூட) ஜீவாத்மக் கைங்கர்யங்களை ஈச்வர ஸம்பந்தத்துடனே சேர்த்துச் சேர்த்து எல்லாரும் பண்ணியாக வேண்டுமென்று கொடுத்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்டு அப்படியே செய்ய வேண்டும். நம் பூர்விகர்கள் போன வழி அது தான். அதிலேயே நாமும் போய் அத்வைத த்ருஷ்டியில் எல்லா உயிர்களையும் ஈச்வர ஸ்வரூபமாகப் பார்த்துத் தொண்டு செய்து ஈச்வரப் பிரஸாதத்தை அடைய வேண்டும்.

ஸர்வேஜநா: ஸுகிநோ பவந்து1

லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகிநோ பவந்து 1

தன் கையே தனக்குதவி

இன்றைக்கு * ஒரே விஷயமாக இரண்டு தினுஸான அபிப்பிராயங்கள் என்னிடம் வந்தன. ஒன்று எனக்கு ஸ்தோத்ரம்: இன்னொன்று வசவு. கௌரவமாக, நாஸூக்காக வைதார்கள். வைதார்கள் என்று நான் குற்றம் சொல்லவில்லை. அவர்கள் வைததில் எனக்குப் புத்திமதி இருப்பதாகவே தெரிந்து கொள்கிறேன்.

ஸ்தோத்ரத்தைவிட வசவுதான் எப்போதுமே ஒருத்தனுக்கு நல்லது பண்ணுவது. ஸ்தோத்ரம் கர்வத்தில் கொண்டுவிட்டு ஆத்ம ஹானிக்குத்தான் வழி செய்கிறது. ஒருத்தர் வைகிற போதுதான் நமக்கு நம் தப்புத் தெரிய இடமேற்படுகிறது. அதனால் 'அதைத் திருத்திக் கொண்டு ஆத்மாவைச் சுத்தி பண்ணிக்கொள்ள வழி உண்டாகிறது. ஆகையால் நமக்கு நல்லது செய்வது யார் என்றால் நம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறவனில்லை; நாம் பண்ணுகிற தப்பைச் சொல்கிறவன்தான். சொல்கிறதுண்டு: 'சிரிக்கச் சிரிக்கச் சொல்கிறவர் மற்றபேர்; அழ அழச் சொல்கிறவர் உற்றபேர்.'

ஒரே விஷயமாக இப்படி இரண்டு வித உபசாரங்களும் நான் கர்வப்படும்படி ஸ்தோத்ர உபசாரமும், எனக்குப் புத்தி வரும்படிச் கண்டன மஹா உபசாரமும் கிடைத்தன.

எப்பொழுதெப்பொழுதோ, எங்கெங்கேயோ நான் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பற்றிச் சொன்னதை இப்போது போட்டுக்

* 1976-ம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் ஒரு தினம்.

கொண்டிருக்கிறார்களோல்லியோ? * அதை இப்போது நான் தான் புதிதாக எழுதுகிறேனாக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு தான் ஒருத்தர் வந்து அதற்காக என்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி விட்டுப் போனார்.

அதனால் எனக்குக் கர்வம் வந்துவிடப் போகிறதே என்று அம்பாளே அனுப்பி வைத்த மாதிரி, தம்பதியாக இரண்டுபேர் வந்து இதைப்பற்றியே வேறே தினுஸான அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். அவர்களில் அகமுடையான் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொடுத்தவுடன் பெண்டாட்டியும் சேர்ந்து கொண்டு விட்டாள். 'வசவு வசவு' என்று நான் சொன்னாலும் அவர்கள் தாபத்தை ரொம்ப அடக்கிக் கொண்டு, வார்த்தையில் கொஞ்சம்கூடப் பதட்டப்படாமல், மரியாதைக் குறைவாக ஒரு சொல்கூடச் சொல்லாமல்தான் பேசினார்கள். கோபப்பட வேண்டிய இடத்தில் துக்கப்பட்டுக் கொண்டே சொன்னார்கள். ஆனாலும் அதை வசவு என்று வைத்துக் கொண்டால்தான் எனக்கு ரோஷம் வந்து கொஞ்சம் deep ஆக என்னை நானே அலசிப் பார்த்துக் கொள்வேன் என்று தோன்றியதால், 'வசவு வசவு' என்று சொல்கிறேன்.

* 'கல்கி' இதழ்களில் அச்சமயம் வெளியாகி வந்த 'ஜீவகாருண்யம்' என்ற ஸ்ரீ பெரியவர்களின் உரைத்தொகுப்புத் தொடர் குறிப்பிடப்படுகிறது. இத் தொடர் அருள் உரை (40-44) புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள பரோபகாரம் என்பதில் அடங்கும்.

பொதுத் தொண்டும், குடும்பப் பணியும்

ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பற்றி நான் சொன்னதில் அவர்களுக்கு என்ன ஆசுபைம்? ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்பதை நான் over-emphasize பண்ணி (மிகையாக அழுத்தங் கொடுத்து)ச் சொன்னதால் ஸெஸ்லீப் ஸர்வீஸ் (அவனவன் தனக்குச் செய்து கொள்ள வேண்டியது), டொமஸ்டிக் ஸர்வீஸ் (குடும்பத்துக்கான பணி) ஆகியவையெல்லாம் கெட்டுப் போகும்படியாகப் பண்ணி யிருக்கிறேன் என்றுதான் ஆசுபைம். அவர்கள் 'ஆசுபைம்' என்று சொல்லிச் சண்டை போடாமல் அழுதுவிட்டுத்தான் போனார்களென்றாலும் இதுதான் அதற்கு அர்த்தம்.

நான் எப்பொழுது எதைச் சொன்னேனோ? (பத்திரிகை காரர்கள்) இப்பொழுது அதில் எதைப் போடுகிறார்களோ? அவனவன் தனக்குத்தானே பண்ணிக் கொள்ள வேண்டிய கார்யங்களையும், தன் வீட்டுக்குப் பண்ண வேண்டிய ட்யூட்டி களையும் விட்டுவிட்டுப் பரோபகாரம் என்று போக வேண்டும் என்று நான் நினைத்ததேயில்லை. அப்படி நான் 'அட்வைஸ்' என்று பண்ணவும் மாட்டேன். ஆனாலும் உபன்னியாசம் என்று செய் கிறபோது இதைப்பற்றி விசேஷமாகச் சொல்லாமலிருந்திருக் கிறேன் போலிருக்கிறது. தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் ஒருவன் செய்து கொள்வது சொந்தமாக ஏற்பட்ட ஸ்வபாவ மான ஸமாசாரம். இதைப்பற்றி வெளி மனுஷ்யர்கள் விசேஷ மாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. ஸமூஹம் முழு வதற்கும் நல்லதற்கானதைச் சொல்லவும், அதற்காகத் திட்டங் களைப் போட்டுக் கார்யங்கள் பண்ணவுந்தான் நாங்கள் (ஆசார்ய பீடங்கள்) ஏற்பட்டிருக்கிறோம். அதனால் ஸோஷல் ஸர்வீஸை stress பண்ணியிருப்பேன்.

இதனால் Individual (தனிநபர்), Family (குடும்பம்) இது களை நாங்கள் இரண்டாம் பக்ஷமாய் வைத்து விட்டோம்

என்று அர்த்தமேயில்லை. நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி யிருக்கிறேன். ஹிந்து மதம் Individual-ஐச் சுத்தி செய்கிறதற்குத் தான் முதல் இடம் கொடுக்கிறது. மற்ற மதங்கள் மாதிரி அதில் social spirit (ஸமூஹ உணர்வு) இல்லை' என்று அந்த மற்றவர்கள் கண்டனம் செய்கிறபோது, நாமும் இப்படி ஒரு மதம் இருந்தால் அது உசந்ததில்லைதான் என்று தப்பாக நினைத்துக் கொண்டு அவர்களிடம், 'அதெல்லாமில்லை, எங்கள் மதத்தில் பரோபகாரத்தைப் பற்றி எவ்வளவு இருக்கிறது பாருங்கள், அதுதான் எங்களுக்கு முக்கியம்' என்று defensive-ல் (தற்காப்பில்) argue பண்ணவே வேண்டாம். ஏனென்றால், வாஸ்தவத் திலேயே ஸொஸைட்டியைவிட நம் மதத்துக்கு 'இன்டி விஜுவல்'தான் முக்கியம். அவனவனும் தன்னுடைய ஆசார அனுஷ்டானத்தால் அவனவனைச் சுத்தி செய்து கொள்வது தான் நம் மதத்துக்கே உயிர்நிலை என்பது என் அபிப்பிராயம். இன்டிவிஜுவல்களின் ஸ்வய அனுஷ்டான பலத்தினாலும், அவர்களுடைய பரிசுத்தியின் சக்தியினாலுந்தான் இந்த மதம், மற்ற எந்த மதமும் தோன்றுவதற்கும் முன்னாலிருந்து பதினாயிரம், லக்ஷம் வருஷங்களாக அந்த எல்லா மதங்களும் இதன் மேல் படையெடுத்து வந்ததையும் மீறி, இன்றைக்கு எந்த மதமுமில்லாத நாஸ்திக்யம் கரைபுரண்டு வந்தும்கூட ஸமா ளித்து ஜீவனோடு இருக்கிறது என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

ஹிந்துக்களின் மதத்துக்கு உயிர்நிலை தனி மனுஷ்யனின் ஸ்வதர்மப்படியான சுத்த வாழ்க்கை, கிறிஸ்தவர்கள் மதத்துக்கு உயிர்நிலை பரோபகாரம்; துருக்கர்கள் மதத்துக்கு, உயிர் நிலைக் கட்டுப்பாடு என்பது என் அபிப்பிராயம். பொதுவில் ஹிந்து மதம் தவிர மற்ற எல்லா மதத்தினருமே ரொம்பவும் organised ஆக இருப்பார்கள். நமக்கு ஆர்கனைஸேஷன் போதாது; இங்கே தனி மனுஷ்ய சக்தியாலேயே மதம் ஜீவிக்கிறது.

மற்ற மதங்களுடன் வித்யாஸம்

‘ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி’ என்பதாகப் புத்தர் பல பேர் சேர்ந்து ஆர்கனைஸேஷனாக மதத்தைக் காப்பாற்றும்படிப் பண்ணினார். கிறிஸ்டியானிடிலும் mass, congregation என்று எல்லாரும் சேர்ந்துதான் செய்கிறார்கள். மகுதியிலும் இப்படித் தான். இஸ்லாம்காரர்களுக்குள் இருக்கிற ஆர்கனைஸேஷனல் கட்டுப்பாடு சொல்லி முடியாது. ஸிக்குகள், பார்ஸிக்காரர்கள் மாதிரி எண்ணிக்கையிலே குறைச்சலாயிருக்கிறவர்களைப் பார்த்தாலோ, அங்கேதான் எண்ணிக்கைக்கு எதிர் Proportion-ல் ஆர்கனைஸேஷன், கட்டுப்பாடு இன்னும் ஜாஸ்தியாயிருக்கிறது. தங்களுடைய சின்ன ஸமுஹம் சிதறிவிடக்கூடாது என்பதாலேயே அவர்கள் ஸமய ரீதியில் ஸமுஹம் முழுவதும் பிரியாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்படி வைத்து நடத்துகிறார்கள்.

ஹிந்துமதம் தவிர மற்றவை எல்லாமே social based (ஸமுஹத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை) என்கிறபடிதான் அவற்றின் மத வழிபாடு அமைந்திருக்கிறது. தனியாக அவனவனும் meditate பண்ணுவது (தியானிப்பது) என்பது எந்த மதத்திலும் இல்லாமலில்லை. புத்தமதத்தில் குறிப்பாக இது விசேஷ ஸ்தானம் பெற்றுத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலுங்கூட கூட்டுப்பூஜை தவிர வீட்டுப் பூஜை என்று மற்ற மதங்களில் இல்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டு வழிபாடு, வர்ண-ஆசிரமங்களால் ஏற்படும் தனித்தனி அனுஷ்டானமில்லாமல் எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான அனுஷ்டானங்கள் என்பவைதான் மற்ற மதங்களில் முக்யமாக இருக்கின்றன.

‘மற்றவர்கள் சர்ச்சில், மகுதியில், குருத்வாராவில் கூட்டு வழிபாடு பண்ணுகிறார்களென்றால் நாமும்தானே கோயிலில் சேர்ந்து உத்ஸவாதிகள் பண்ணுகிறோம்?’ என்று கேட்கலாம்.

வாதஸ்வந்தான். ஆனால் அவர்கள் மாஸ் நமாஸ் பண்ணுவது போலக் கோயில்களில் நாம் கூட்டுப் பிரார்த்தனை ஒன்றும் செய்வதில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். கோயில்கள் தான் நம் வேத பாரம்பரியத்துக்கே backbone (முதுகெலும்பு)-ஆக இந்த நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்றாலும், கோயில் மூலமாக நமக்குக் கிடைக்கிற ஈசுவரப் பிரஸாதத்தை இன்டிவிஜுவல் அனுஷ்டானத்தால் விருத்தி பண்ணிக் கொள்ளும்படியாகவே நம் மதம் அமைந்திருக்கிறது.

நமது

ஆலயவழிபாட்டின்

நோக்கம்

ஆலயங்களில் ரிஷிகளின் தபஸை டெபாஸிட் மாதிரிப் போட்டு வைத்திருந்து, அதிலிருந்து நாம் எடுத்துக் கொள்வது நிஜம். மூர்த்திகளிலிருந்து தெய்வானுக்ரஹம் கிடைப்பது நிஜம். மந்திர பூர்வமான ஆராதனைகளால் நமக்கு ஆலயத்திலிருந்து ஆத்மார்த்தமான நன்மை நிறைய உண்டாவதும் நிஜம். இத்தனையும் இருந்தாலும் ஆலய வழிபாடும் நாம் தனிப்பட நம்மை உருப்பட வைத்துக் கொள்வதற்கு அங்கம் தானேயன்றி, community salvation-னுக்காக (ஒரு ஸமுஹம் முழுதும் மோக்ஷம் பெறுவதற்காக) அல்ல.

கோயிலில் பலபேர் சேர்ந்து பூஜைகள், உத்ஸவங்கள், கும்பாபிஷேகங்கள் செய்து, பொன்னையும் பொருளையும், கந்தம், புஷ்பம், நைவேத்யம், மேளதாளம் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறோமென்றால் இதற்குப் பர்பஸே (நோக்கமே) வேறு. இப்படிப்பட்ட 'கூட்டுப்பணிதான் மதத்தின் முடிவு' என்ற அபிப்பிராயத்தில் இதைச் செய்யவில்லை. ஆனால், community thanksgiving ஆகவே இதைச் செய்கிறோம். ஈசுவரனிடமிருந்து ஸமுஹம் முழுவதும் பலவிதமான அனுக்ரஹங்கள் பெறுகிறதல்லவா? அதற்காக ஸமுஹம் முழுவதும்

சேர்ந்து அவனுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்கு அடையாளமாக, நன்றிக்கும், அன்புக்கும் ஸ்தூலமான அடையாளமாக, அவன் நமக்குக் கொடுத்ததிலிருந்தே திரும்ப அவனுக்கு வஸ்திரம், நைவேத்யம் என்றெல்லாம் அர்ப்பணிப்பதுதான் நம்முடைய கூட்டு ஆலயப்பணியின் 'பர்பஸ்'.

'ஸால்வேஷ்'னுக்கு (விடுதலைக்கு) இதோடு நின்று விட்டால் போதாது. ஈசுவரனின் பரம க்ருபையில் கோயிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தும், அந்த மூர்த்திகளில் அப்படியே உள்ளம் சொக்கிப் பக்தி பண்ணியுமே மோகூ ஸாம்ராஜ்யத்துக்கும் போனவர்கள் உண்டுதான். ஆனாலும் இங்கேயுங்கூட அது இவர்கள் இன்டிவிஜுவலாக (தம்மளவில் மட்டும்) செய்து கொண்டதுதானே? பொதுவில் ஆலயத்திலிருந்து பெறுகிற சக்தியைத் தனி வாழ்க்கையின் அனுஷ்டான சக்தத்தால் விருத்தி செய்து கொள்வதாகவே நம் மதம் இருக்கிறது. அவனவன் இப்படிச் சுத்தமாக அனுஷ்டானம் பண்ணித் தன்னைத்தானே கடைத்தேற்றிக் கொள்வதற்கான சக்தியையும் கோயிலுக்குப் போய்ப் போய், வேண்டி வேண்டியே பெற லாம்.

ரொம்பவும் controversial-ஆன (சர்ச்சைக்கிடமான) புஸ்தகம் எழுதின ஒரு வெள்ளைக்காரர்* என்னிடம் 'உங்கள் கோயில்களில் என்ன இப்படி ஒரே சத்தமும் கூச்சலுமாயிருக்கே?' என்று கேட்டபோது நான் இதைத்தான் சொன்னேன். 'சர்ச்சில், மகுதியில், புத்தவிஹாரத்தில் silent prayer செய்கிறதுபோலக் கோயிலில் செய்யணும் என்பது முக்ய உத்தேசமில்லை; எங்களுக்கு ஏகாந்தத்தில் த்யானம்தான் முக்யம். த்யானம், congregational worship (கூடிப் பிரார்த்தனை சொல்லி வழிபடுவது) ஆகியவற்றுக்காகக் கோயில் இல்லை. ராஜா நம்மை ரக்ஷிக்கிறான் என்பதற்காக அவனுக்கு அரண்மனை, அலங்காரம், பரிவாரம், படாடோபம் எல்லாம் கொடுக்கிறோம்; வரியும் கொடுக்கிறோம் அல்லவா? அதே மாதிரி ஸர்வலோக ராஜாவாக, ஸர்வ கால ரக்ஷகனாக இருக்கப்பட்ட பகவானுக்குப் பொன்னையும் பூஷணத்தையும்

* ஆர்தர் கீஸ்லரும் அவர் எழுதிய 'Darkness at Noon' என்ற நூலும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

கொடுத்து பெரிசாகக் கோயில் கட்டி வைத்து, மேளதாள விமரிசைகளோடு உத்ஸவம் செய்யவே, Community thanksgiving-ஆக (ஸமூஹ நன்றியறிவிப்பாக) collective offering-ஆக (கூடிக்காணிக்கை செலுத்துவதாக) எங்கள் ஆலய வழிபாட்டு முறை அமைந்திருக்கிறது. இங்கே அமைதியை எதிர்பார்க்க முடியாது. அமர்க்களம், ஆரவாரம், மேளதாளம், கண்டாமணி, அதிர்வேட்டு இருக்கத்தானிருக்கும். அமைதியாகத் தியானம் பண்ண அவரவர் வீட்டிலும் பூஜாக்குறமுண்டு. ஆற்றங்கரை, குளத்தங்கரை உண்டு என்று சொன்னேன்.

இப்படிச் சொன்னதால் கோயிலில் அவரவர்களும் இரைச்சல் போட்டுக் கொண்டு, அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு லைசென்ஸ் தந்ததாக அர்த்தமில்லை. சாஸ்த்ரோக்தமாக அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓசைகளை - மணி அடிப்பது, வேத கோஷம், தேவாரம், பஜனை, மேளம், புறப்பாட்டில் வெடி இவற்றைத்தான் - நான் சொன்னது.

இந்த மாதிரி சாஸ்த்ரோக்தமான சப்தங்களுக்கே மௌன தியானத்தில் ஒருத்தனை ஈடுபடுத்துகிற அபூர்வமான சக்தி உண்டு. இம்மாதிரி சப்தங்களுக்கு நடுவிலேயே ஸன்னிதானத்தில் சிறிது கண்ணை மூடிக் கொண்டால், அல்லது தசுமிணா மூர்த்திக்கு எதிரே ஜபம் பண்ண உட்கார்ந்து கொண்டால், சட்டென்று ஒரு லயிப்பு உண்டாகிவிடும்.

தனி மனுஷ்யன் தன்னைத் தனக்குரிய அனுஷ்டானத்தால் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு தன் வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே மற்றவர்களுக்கும் வழிகாட்டுவதுதான் ஹிந்து மதத்தின் உயிர்நிலை. சிறு வயஸில் இதை குருகுலத்திலும் விருத்தாப்பியத்தில் ஸன்னியாசியாக ஏதாவது ஒரு மடம் அல்லது ஆசிரமத்திலும் அப்யாஸம் பண்ணுவதுபோக, மீதம் வாழ்க்கையின் மிகப் பெரிய பாகம் இவன் க்ருஹஸ்தனாக வீட்டில்தான் இருக்க வேண்டும். இதனாலேயே நம் தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் இவனால் க்ருஹத்தில் இதரர்களுக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய கடமைகள் பற்றியும், இவனுக்குப் பத்தினி, புத்ரர் முதலான அந்த இதரர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் பற்றியும் வேறு எந்த மதத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆத்மா

பிவிருத்தி பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே ஏற்பட வேண்டியிருப்பதால் க்ருஹஸ்த தர்மம் என்று ஏகப்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

முரணுக்குக் காரணம்

இந்தக் கதையெல்லாம் இப்போது எதற்கு அளக்கிறேனென்றால், நான் நம் ஹிந்து தர்மப்படிப் பரோபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதை emphasise பண்ணினதில் தனி ஆள், குடும்பம் இவற்றின் கார்யம் கெட்டுப் போகும்படிப் பண்ணி விட்டேன் என்று ஒரு 'கம்ப்ளெய்ண்ட்' வந்திருக்கிறதென்றால், இதற்கு நேர்மாறாக, நம் மதத்துக்கே தனி ஆளும், அவனை உருவாக்குகிறதும் அவனால் உருவாக்கப்படுவதுமான அவனுடைய குடும்பமும் தான் அச்சாணியாயிருக்கிறதேயொழிய, பொதுப்படையான ஜன ஸமுஹமல்ல என்றும் ஒரு 'கம்ப்ளெய்ண்ட்' இருக்கிறது என்று காட்டத்தான்! பரோபகாரத்தை விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டபோது நான் தனி ஆளின் கடமை, குடும்பக் கடமை இவற்றை neglect பண்ணிவிட்டேன் என்கிற மாதிரியே, நம்முடைய ஸமயாசாரங்களைப்பற்றி நான் பேசுவதை மட்டும் கேட்டுவிட்டு ஸொஸைட்டியை நான் ignore பண்ணினதாகச் சண்டை போட்டவர்களும் உண்டு. சண்டை என்றால் சண்டை இல்லை, வசவு என்று நான் சொன்னதை கௌரவமான முறையிலேயே அவர்கள் பண்ணினார்கள் என்பதைப் போல, சண்டையும் மரியாதையாகத்தான் போட்டார்கள். நான்தான் அதில் இருக்கக் கூடிய நியாயம் எனக்கு நன்றாக உறைப்பதற்காகச் 'சண்டை' என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் சொன்னது எல்லாவற்றையும் பேப்பர்காரர்கள் போடவில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லி நான் தப்பித்துக் கொள்ள ஆசைப்படவில்லை. அந்தந்த ஸமயத்தில் எந்த

விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேனோ அதில் கேட்பவர்களுக்குக் கெட்டியான பிடிமானம் உண்டாக வேண்டும் என்றே அதைக் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாக stress செய்து விடுகிறேன் என்று தோன்றுகிறது. இப்படிச் சொன்னால்கூடப் பிறத்தியாரை உத்தேசித்துத்தான் இப்படிச் செய்கிறேன் என்று காட்டி எனக்கு நல்ல பேர் கேட்கிற மாதிரி இருக்கிறது. அதனால் இப்படியெல்லாம் நியாயம் கற்பித்துக் கொள்ளாமல் எந்த ஸப்ஜெக்ட்டை எடுத்துக் கொள்கிறேனோ, அதுவே என்னைக் கொஞ்சம் இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது. அதன் பக்கமாகவே என் கண்ணைத் திருப்பிவிட்டு விடுகிறது என்று வேண்டுமானால் ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறேன்.

என் விஷயம் இருக்கட்டும். இப்போது பொது விஷயத்தைப் பார்க்கலாம். வைதிக ஸமயானுஷ்டானம் என்பதைப் பார்த்தால் அது முக்யமாக தனி மனுஷ்யனைத்தான் centre-ல் வைத்திருக்கிறது. அதில் ஓர் அங்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறது தான் பரோபகார ஸமூகப் பணி. ஸமூஹத்தை நலமடையச் செய்யும்போதே அப்படிச் செய்வதாலேயே இந்தத் தனிமனுஷ்யன் ஆதம் பரிபக்குவம் அடைவதுதான் இந்தப் பரோபகாரத்துக்கும் குறிக்கோள்.* ஸேவைக்குப் பாத்திரமாகிறவனும், அதாவது தானம் பெறுகிற தீனன், சிகிதையை பெறுகிற நோயாளி, வித்யாதானத்தால் பிரேயோஜனமடையும் மாணவன், இப்படியாகப் பலவித பரோபகாரங்களுக்கும் பாத்ரமாக இருக்கப்பட்டவனும் இந்த லௌகிக உபகாரங்களைப் பெற்றதோடு திருப்தி பெற்று நின்றுவிடக் கூடாது. இவனும் தன்னுடைய இந்த லௌகிகமான problem தீர்ந்தது, இதற்கான விசாரம் இனி இல்லாமல் ஆத்மா பக்கம் விச்ராந்தியாகத் திரும்புவதற்குத்தான் என்று புரிந்துகொண்டு அந்த வழியில் போக வேண்டும். வெறுமே லௌகிகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதோடு பரோபகாரம் நின்றுவிடுமானால் அது செய்தவனுக்குத்தான் சித்த சுத்தி என்ற பெரிய லாபத்தைக் கொடுப்பதாகுமேயொழிய உபகாரம் பெற்றவனுக்குச் சாச்வதமான லாபம் தரவில்லை என்றேயாகும்.

* 40 முதல் 44 வரையுள்ள அருள் உரை புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள 'பரோபகாரம்' என்ற உரையிலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நான் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பற்றியும் பேசியிருக்கிறேன்; தனி மனுஷ்யனின் அனுஷ்டானங்கள் பற்றியும் பேசியிருக்கிறேன். ஸோஷல் ஸர்வீஸில் அனேக லௌகிகமான உபகாரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறேன். அன்னதானம் செய்வது, வைத்யசாலை வைப்பது, வித்யாதானம் (ஸெக்யூலர் எஜுகேஷனையும் சொல்லியிருக்கிறேன்), வேலையில்லாதவர்களுக்கு உத்தியோக வசதி பண்ணித் தருவது, ஏழைகளுக்கு விவாஹத்துக்கு உதவி செய்வது என்று நான் சொன்ன அனேக விஷயங்கள் லௌகிகமானவைதான். இவை நேரே ஆத்மாபிவிருத்திக்கு உதவுகிற பணிகளல்ல.

ஆனால் ஒரு இன்டிவிஜுவலின் ஆத்மாபிவிருத்திக்காக நான் அனுஷ்டானங்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது ஜெனரலாக க்ருஹஸ்த தர்மம், ஸ்த்ரீ தர்மம் என்றெல்லாம் சொன்னாலும், லௌகிக அம்சங்களை விஸ்தாரப்படுத்திச் சொன்னது இல்லை. ஆத்மாபிவிருத்தியை aim-ஆக (லக்ஷியமாக) வைத்தே அதற்காக ஸ்த்ரீ - புருஷர்கள் தனி வாழ்க்கையிலும் குடும்பத்திலும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை மாத்திரந்தான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். மற்றபடி 'ஓர் ஏழைக்குக் காசு போடு' என்கிற மாதிரி 'உனக்குக் காசு தேடிக்கோ' என்று சொன்னதில்லை. 'கதியில்லாத ஒரு வியாதிஸ்தனுக்குச் சிகிதலை பண்ணு' என்று சொன்ன மாதிரி, 'உனக்கோ, வீட்டு மனுஷ்யர்களுக்கோ உடம்பு ஸரியில்லா விட்டால் டாக்டரிடம் காட்டு' என்று நான் சொன்னதில்லை; 'ஏழைப்பிள்ளை ஒருத்தனுக்குப் படிப்புக் கொடு, வேலை பண்ணி வை' என்று சொல்லியிருக்கிறேனே தவிர, 'உன் பிள்ளையை நன்றாகப் படிக்கவைத்து நல்ல உத்யோகமாக ஸம்பாதித்துக் கொடு' என்று சொன்னதில்லைதான்! 'எவனோ ஓர் ஏழையின் பெண்ணுக்குக் கன்னிகாதான ஸஹாயம் பண்ணு' என்பேனே தவிர, 'உன் பெண்ணுக்கு வரன் பார்த்துக் கல்யாணம் பண்ணு' என்பதில்லை. 'ஊருக்குக் குளம் வெட்டு' என்பேனே தவிர, 'உன் வீட்டுக்குக் குழாய் போட்டுக் கொள்' என்று சொன்னது இல்லை.

ஏன்? இந்த லௌகிக உதவிகளை இன்னொருத்தனுக்குப் பண்ணுவதே இவனுக்கு ஆத்மீகமாக உதவி பண்ணுகிறது. இவனுடைய சித்த சுத்திக்கு ஸஹாயம் செய்கிறது. ஆனால்

இதே லௌகிக விஷயங்களைத் தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்த குடும்பத்தவர்களுக்கும் பண்ணிக் கொள்கிறபோது அதிலே ஆத்ம ஸம்பந்தமாக எந்த லாபமும் சேராமலே போகிறது. காரணம் - தான், தன் மனுஷ்யர் என்பவர்களுக்குச் செய்வது தனக்கே பண்ணிக் கொள்ளும் உபகாரந்தான். அதாவது லௌகிகமான லாபம் இவனுக்கே கிட்டுகிறது. நிறையப் பணம் நஷ்டப்பட்டுப் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிப் பெரிய இடத்தில் ஒப்படைக்கிறான் என்றாலுங்கூட அதிலும் நம் பெண் நல்ல இடமாகப் போய் அடைந்தாளே என்ற ஸ்வய பாசத் திருப்தி என்ற லௌகிகமான ஸ்வய இலாபம் இருக்கத் தான் செய்கிறது. லௌகிக லாபத்தைப் பிறத்தியானுக்குக் கிட்டப் பண்ணினால் அதற்குப் பிரதியாக இவனுக்கு ஆத்ம லாபம் கிடைப்பதே நியாயம். லௌகிக லாபமே நேராக இவனுக்குக் கிடைக்கிறபோது அதற்குக் குட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆத்மலாபமும் எப்படிக் கிடைக்கும்?

சொந்தப்பணியைச் சொல்லாததேன்?

ஆத்ம லாபத்துக்கு உதவாத விஷயம் என்பதால்தான் இதுகளைப் பற்றி நான் சொல்வதில்லை. உபதேசம் செய்கிற எவருமே சொல்வதில்லை. சொல்லாமலே அவனவனும் இவற்றைச் செய்து கொண்டதானிருக்கிறான். லோகமெல்லாம் நன்றாயிருக்கணும் என்று பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்றுதான் யாரும் உபதேசிப்பார்களே தவிர, 'நான் நன்றாயிருக்கணும்; என் மனுஷ்யாள் நன்றாயிருக்கணும்' என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளும்படிச் சொல்வதில்லையே! யாரும் சொல்லிக் கொடுக்காமல் அவனவனும் தானாகவே இப்படித் தன் நலத்தை, தன் குடும்ப நலத்தைப் பிரார்த்தித்தபடிதான் இருக்கிறான். அந்த நலம் ஆத்மாவைப் பொறுத்ததாயிருந்தால் இப்படிப்பட்ட பிரார்த்தனை நியாயமானதுதான். லௌகிக மாகவும் ஜீவனத்துக்கு அவசியமான அளவுக்கு மட்டும்

வேண்டிக் கொண்டால் தப்பில்லைதான். ஆனால் எல்லாரும் இந்த லௌகிக 'நலம்' என்பதையே ஆத்மாவுக்கு ஹானி உண்டாக்குகிற அளவுக்குப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். பிரார்த்திப்பதோடு அதற்கான முயற்சிகளை ஓயாமல் பண்ணியபடி இருக்கிறார்கள். இதிலேயே ஓவராக ஈடுபட்டு, பாசத்தினால் தர்மா அதர்மங்களைக்கூட மறந்து, தப்பு வழியில் போயும் இம்மாதிரி லௌகிக அபிவிருத்தியிலேயேதான் அனேகமாக எல்லாரும் கண்ணாயிருக்கிறார்கள். இதனாலேயே பரோபகாரத்துக்குப் பொழுதோ, மனஸோ, த்ரவ்யமோ எதுவும் கொடுக்காதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனதால் இப்படிப்பட்டவர்களை ஸ்வய விஷயம், ஸ்வய குடும்ப விஷயம் இவற்றைக் குறைத்துக் கொண்டு ஸமுஹ சேஷமத்துக்கானவற்றைக் கவனிக்கும்படித் திருப்ப வேண்டியதுதான் எங்களைப் போன்றவர்களின் கடமையாயிருக்கிறது. ஆனதால், நான் மட்டுமில்லை, ஜனங்களை நல்ல வழியில் திருப்புவதற்குப் பிரயத்னப்படுகிற பொறுப்பு கொண்ட எவருமே 'சொந்த விஷயங்களைக் கவனித்துக்கொள்; வீட்டுக் கார்யங்களைக் கவனித்துக் கொள்' என்று உபதேசம் பண்ணுவதில்லையென்பது மட்டுமில்லாமல், 'சொந்த விஷயங்களையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தால் போதாது. இப்படிப்பட்ட ஆசைகளை, தேவைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு, அதனால் லௌகிக உழலலையும் குறைத்துக் கொண்டு, கொஞ்சமாவது ஆத்மாவைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்; அதற்கு வழியாக, ஓர் அங்கமாக ஸமுஹத்தை, லோகத்தைக் கவனித்துத் தொண்டு செய்யுங்கள்' என்றே சொல்லும்படியிருக்கிறது.

ஆனால் இப்படி 'அட்வைஸ்' பண்ணுவதிலுங்கூட நான் இன்னும் கொஞ்சம் ஜாக்ரதையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்துகிற மாதிரி இன்றைக்கு அந்தத் தம்பதி வந்து, (நான் வசவு என்று சொன்னாலும்) வ்யஸனத்தோடு விஞ்ஞாபனம் பண்ணிக் கொண்டு போனார்கள். எனக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ என் ஜாக்ரதைக் குறைவால், நான் பரோபகாரத்தைச் சொல்லும்போது அதற்கு ஒரு qualifying clause போடாமலே இருந்து விட்டேன் என்பதற்காக என்னை வையத்தான் வேண்டும். அதனால் அவர்களுக்கு ரொம்பவும் கஷ்டம் யதார்த்தத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டதால்

திட்டித்தானிருக்க வேண்டும். ஆனால் வயஸு, லாயக்கி ருக்கோ இல்லையோ அதுவாக வந்து சேர்ந்துவிட்ட 'குருஸ்தானம்' இதுகளை உத்தேசித்துத் திட்டாமல் மரியாதையாகவே சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

அவர்களுக்கு என்ன கஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டது? அவர்கள் வீட்டுப் பிள்ளை, பிரம்மசாரிப் பையன், வேலையிலிருக்கிறவன், என் பரோபகார உபதேசங்களைப் படித்து விட்டு அதிலேயே ஓவராக ஈடுபட்டு விட்டானாம். தன் கார்யம், வீட்டுக் கார்யம் எதையும் கவனிப்பதில்லையாம். ஆபீஸ் கார்யம்கூட சிரத்தையாகப் பண்ணுகிறானோ இல்லையோ என்று பயமாயிருக்கிறதாம். எப்போது பார்த்தாலும் பிடி அரிசி கலெக்ஷன், (மாடுகளுக்காக) காய்கறித் தோல் கலெக்ஷன், இப்படி ஒரு பக்கம் கலெக்ஷன், இன்னொரு பக்கம் டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் - ஆஸ்பத்திரியில் பிரஸாத டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் மாதிரி, என்றிப்படி ஓயாமல் ஒழியாமல் அலைந்து கொண்டிருக்கிறானாம்.

'தான் கட்டிக் கொண்ட துணியைக்கூடத் தோய்க்கிற தில்லை; இவள்தான் தோய்த்துப் போட வேண்டியிருக்கு' என்று அந்த மனுஷ்யர் கம்ப்ளெய்ன்ட் பண்ணினார்.

உடனே அவர் behalf-ல் அந்த அம்மாள் பரிந்து கொண்டு, 'வீட்டுக்கு ஒரு ஸாமான், காய்கறி பார்த்து வாங்கிப் போடுகிற தில்லை. சொன்னால்கூடக் காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை. இத்தனை வயஸுக்கு இவரேதான் பண்ணும்படி இருக்கிறது' என்று சொன்னார்.

'ஊர் வெயில்-மழை எல்லாம் அவன் மேலேதான். உடம்பு வீணாய்ப் போயிடுத்து. கையை விட்டுச் செலவும் நிறையப் பண்ணுகிறான். நாங்கள் கேட்கிறோமென்பதால் எரிச்சல், கோபம். ஏதோ கொஞ்சம் அகத்தில் தலைகாட்டுவதையும் நிறுத்திவிடப் போகிறானே என்று முடிந்தமட்டும் நாங்களும் வாயைத் திறப்பதில்லை. இருந்தாலும் மனுஷ்யர்கள்தானே? சொல்லாமலேயும் இருக்க முடியவில்லை. நீங்கள்தான் அவனுக்கு நல்ல புத்தி வரப் பண்ணணும்' என்று சொன்னார்கள். பெற்ற மனஸு!

அவர்கள் அப்படிப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்ட போதிலும், 'இந்த கஷ்டம் உண்டாக நீதானே ஜவாப்தாரி? நீதான் இதை ஸரி பண்ணணும்' என்று அவர்கள் இடித்துக் காட்டினதாகவே நான் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இனிமேலே எனக்குப் பிரஸங்கம் பண்ணுகிற உத்தேசம் இல்லை*. ஆனாலும் இப்போதுதான் என்னைப் பார்க்க வருகிறவர்களும், அட்வைஸ் கேட்கிறவர்களும் ஜாஸ்தியாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதனால் இனிமேல் பிரஸங்கம் பண்ணா விட்டாலும், என்னிடம் வருகிறவர்களிடம் பேசுகிற போது, நல்லதைச் சொல்கிறபோது, ஒவ்வொருவனும் பொதுத் தொண்டு ஏதேனும் அத்யாவச்யமாகப் பண்ணித் தானாக வேண்டும் என்று சொல்லும்போதே, Without prejudice to என்று அனேக ஒப்பந்தங்களில் qualifying clause போடுகிறார்கள், அந்த மாதிரி இதற்கும் ஒரு நிபந்தனை, 'தன் கார்யம் குடும்பக் கடமைகளைக் கொஞ்சங்கூட விடாமல்' என்றும் போட வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிற்பாடு இது ஸமயத்தில் நினைவு வந்து சொல்வேனோ, மாட்டேனோ அந்த (பரோபகார) ஸ்ப்ஜெக்டே என்னை இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுமோ என்னவோ, எப்படியானாலும், இன்றைக்கேனும் அந்தத் தாயார், தகப்பனார் படுகிற கஷ்டத்தைப் பார்த்ததில் இப்படிச் சொல்கிற ஞானம் எனக்கு உண்டாயிருக்கிறது.

'தான் அவிழ்த்துப் போட்ட துணியைத் தாயார்க்காரி தோய்க்கணும்; வயஸுக்காலத்தில் அப்பன்காரன் கடைகண்ணி ஏறி இறங்கணும்' என்று விட்டுவிட்டு ஒருத்தன் ஸோஷல் ஸர்வீஸுக்கு கிளம்பணும் என்று நான் நினைத்ததேயில்லை. நினைக்காவிட்டாலும் இதை வாய்விட்டு நான் சொல்லாதது தப்புதான். இதனால், இன்றைக்கு இங்கே வந்து போனவர்கள் மாதிரி இன்னும் எத்தனை பேர் வீட்டில் அனர்த்தத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறேனோ? எல்லாருக்கும் என்னிடத்தில் வந்து சொல்லிக் கொள்ள முடியுமா? 'சொல்லிக் கொள்வதே 'பெரியவா' மேலே குறை சொல்கிற மாதிரிதானே ஆகும்?

* இந்த உரையும் பொதுப் பிரஸங்கமல்ல; ஒரு சில அடியாருடன் நிகழ்த்திய உரையாடல்தான்.

அப்படிப் பண்ணலாமா?" என்றே பல பேர், பாவம், வாயை மூடிக்கொண்டு என்னால் ஏற்பட்ட கஷ்டத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கலாம்!

இன்றைக்கு வந்தவர்கள் எனக்கு என்ன உபதேசம் பண்ணி யிருக்கிறார்கள்? 'வசவு', 'வசவு' என்று இத்தனை நாழி நான் சொன்னதை 'உபதேசம்' என்று சொல்லியிருக்கலாம். வசவா னால்தான் feeling-ஐக் கிளப்பிவிடும் என்று அப்படிச் சொன் னேன். அதனால் உண்மையை அலசிப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள வழி ஏற்படுமென்றேன். அதைவிட 'உபதேசம்' என்று அடக்கமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டால் இன்னம் ச்லாக்யம் என்று தோன்றுகிறது. ஸ்வய ஸமாசாரங்களிலேயே ஒருத்தன் அதிகமாக ஈடுபட்டுப் பொதுக் கார்யங்களைக் கவனிக்காமல் இருப்பதுதான் 'ஜெனரல் ரூல்' என்றாலும், எதிர்த்திசையில் சில பேர் அத்யாவசியமான சொந்தக் கார்யம் கடமைகளை யும் விட்டுவிட்டுப் பொதுக் கார்யம் என்று பறந்து கொண்டு, வீட்டு மனுஷ்யர்களுக்கு ச்ரமம் உண்டாக்கவும் கூடும் என்பதை நான் மறக்கக் கூடாது. அதனால், 'சொந்தக் கார்யம் என்பதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தால், அலை ஓய்ந்து தான் ஸமுத்ர ஸ்நானம் என்கிற மாதிரி பொதுக் கார்யங்களை எவருமே எப்போதுமே செய்ய முடியாது' என்று நான் அட்வைஸ் பண்ணும்போதே, அதை qualify பண்ணி, 'அதற் காக, அத்யாவச்யமான சொந்த வேலைகளை, அகத்து ட்யூட்டி களை ஒரு நாளும் விடக்கூடாது' என்றும் எடுத்துச் சொல்லி விட வேண்டும். இதுதான் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் உபதேசம்!

மோசடி; போலித்தனம்

தன் வேலையை இன்னொருத்தனிடம் விட்டுவிட்டு, தான் 'ஊரானுக்குத் தொண்டு செய்கிறேன்' என்று போனால் அது பரிஹாஸந்தான், fraud (மோசடி)தான். தாயார், தகப்பனார், ஸஹோதரர், பத்னி, புத்ரர் இருந்தால் அவர்கள் - ஆகியவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய ட்யூட்டிகளைச் செய்யாமல் லோகத்துக்கு உபகாரம் செய்கிறேன் என்றால் அது 'ஹிபாக் ரிஸி' (போலி வேஷம்)தான். இப்படியெல்லாம் பண்ணிவிட்டு மனுஷ்யாள் (பந்துக்கள்) எடுத்துக் காட்டினால் கோபம் வருகிறது, எரிச்சல் வருகிறது என்றால் பரோபகாரத்தால் இவனுக்கு எந்த அபிவிருத்தியும் ஏற்படவில்லை என்றுதான் அர்த்தம். 'எல்லாரிடமும் அன்பாயிருக்கணும். மதுரமாய்ப் பழகணும்' என்பதுதான் தொண்டு செய்கிறவனுக்கு லக்ஷணம். பொதுத்தொண்டு என்பதற்காகவே வீட்டு மனுஷ்யர்களிடம் அன்பு போய், எரிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறானென்றால் இவன் தொண்டு செய்து என்ன புண்யம்? இவனுக்கு என்ன சித்த சுத்தி ஏற்பட முடியும்? குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொள்கிற மாதிரி பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது.

தன் லிமிடேஷனை எவனும் எப்போதும் உணர வேண்டும். மனுஷ்யராய்ப் பிறந்து விட்டோம். அதனால் நாம் பல தினுசில் கட்டுப்பட்டுத்தான் கிடக்கிறோம். ஆசைகள், ஆஸ்தைகள் பெரிசாக இருக்கலாம். அவை நல்லதாகவும் இருக்கலாம். லோகத்துக்கு நல்லது பண்ணணும் என்றே ஆர்வமிருந்தாலும் நமக்கும் நம் குடும்பத்துக்கும் செய்தேயாக வேண்டும் என்ற நிர்பந்தம் இருப்பதை உணர்ந்து, இந்த ட்யூட்டிக்கு ஹானியில் லாமல்தான் லோக சேவை செய்ய வேண்டும்.

'தன்னைப் பெற்ற தாயார் கிண்ணிப் பிச்சை எடுக்கிற போது கோதானம் பண்ணினானாம்' என்று சொல்வதுண்டு.

முதலில் தன் குடும்பத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். தன் சொந்தக் காரியங்களை ஒருக்காலும் பிறத்தியாரிடம் காட்டிக் கொடுக்கவே கூடாது. இதுதான் சாஸ்திரம். அவனவன் தன் வஸ்திரத்தைத் தானேதான் தோய்த்துக் கொள்ள வேண்டும். 'டயார்க்கி' யில் (இரட்டையாட்சியில்) ராஜகோபாலாச்சாரி மெட்ராஸ் பிரஸிடென்ஸிக்கு ப்ரைம் மினிஸ்டராக (அப்போது டெல்லியில் ப்ரைம் மினிஸ்டர் இல்லாததால் ப்ரெஸிடென்ஸியில் பிரதான மந்திரியாக இருக்கப்பட்டவரை ப்ரைம் மினிஸ்டர் என்று சொல்வார்கள். இப்போது பிரஸிடென்ஸியை ஸ்டேட் என்றும், இதன் ப்ரைம் மினிஸ்டரை சீஃப் மினிஸ்டர் என்றும் சொல்கிறார்கள். இப்படி அவர் ப்ரைம் மினிஸ்டராக) இருந்த போதுகூடத் தன் துணியைத் தானேதான் தோய்த்துக் கொண்டார். இப்படியே பல பேர் பெரிய ஸ்தானத்திலிருந்த போதுகூட தன் பூட்ஸுக்குத் தானேதான் பாலிஷ் போட்டுக் கொண்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். நம் காரியத்தை நாமே செய்து கொள்கிறதிலே கௌரவக் குறைச்சலே இல்லை. பிறத்தியாரிடம் இவற்றை விடுவதுதான் கௌரவக் குறைச்சல். நாம் பரோபகாரி என்று வெளியிலே 'ஷோ' பண்ணிக் கொண்டு ஊராரிடம் நல்ல பேர் வாங்கிக் கொள்வதற்காக வீட்டுக்காரர்களெல்லாம் நமக்கு பரோபகாரம் பண்ணும்படியாகத் தாழ்ந்து போய் அவர்களுக்குச் சிரமத்தைக் கொடுத்து நல்லெண்ணத்தையும் போக்கிக் கொள்வது நமக்கே நாம் பண்ணிக் கொள்கிற கௌரவக் குறைச்சல்தானே?

சாஸ்திரக் கட்டளை

சாஸ்திரத்தில் அவனவனும் தன் வஸ்திரத்தைத் தானே தோய்த்துப் போட்டுக் கொள்ளணும். தன் சாதத்தைத் தானே களைந்து வைத்துப் பொங்கித் தின்ன வேண்டும். (ஸ்வயம்பா கம் என்பது இதுதான்) என்றெல்லாந்தான் சொல்லியிருக்கிறது. 'கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு' என்கிறபோது, 'கட்டிக் கொள்வது, மட்டும் இவன் என்றில்லை; 'கசக்க' வேண்டிய வனும் இவன்தான். 'அம்மாவையோ வேறு யாரையோ கசக்கும்படிப் பண்ணி (மனஸும் கசக்கும்படிப் பண்ணி!) நீ கட்டிக்கொள்' என்று இல்லை.

ஒருத்தனுடைய நித்ய சர்யைகளை (அன்றாட நடவடிக்கை களை) தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்கிறபோது அவன் காரியம் முழுவதையும் அவனே பார்த்துக் கொள்ளும்படிதான் வைத்தி ருக்கிறது. பூஜைக்குப் புஷ்பம் பத்ரம்கூட அவனவனேதான் பறித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இருக்கிறது. ஆனாலும் குரு மர்திரி ஸ்தானத்திலிருக்கிற ஒரு பெரியவர், வயோதிகர், மாதா பிதாக்கள் ஆகியவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது புண்ய மென்பதால் இப்படிப்பட்டவர்களுக்காக சிஷ்ய ஸ்தானத்தில், புத்ர ஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள் வஸ்திரம் தோய்த்துப் போடு வது, புஷ்பம் பறித்து வருவது, பூஜா கைங்கர்யம் பண்ணுவது என்றெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பெரிய ஆசார்ய ஸ்தானத்திலிருந்தவர்களில்கூடத் தங்கள் காரியத்தை சிஷ்யர்களிடம் விடாமல் தாங்களே செய்து கொண்டவர்களுண்டு. வேதாந்த தேசிகன் ஒரு பெரிய ஸம்பிரதாயத்துக்கே மூல புருஷராயிருந்தபோதிலும் தம்முடைய ஆஹாரத்துக்குத் தாமேதான் உஞ்சவ்ருத்தி செய்திருக்கிறார். திருவையாற்றில் தியாகராஜ ஸ்வாமிகளும் இப்படிப் பண்ணியிருக்கிறார். இவர்களுக்கு எத்தனையோ பேர் ஸத்காரம், ராஜோபசாரமே பண்ணக் காத்துக் கொண்டி

ருப்பார்கள்! Mahomet (முஹமது நபி) கூட religious headஆக (மதத் தலைவராக) மட்டுமின்றி temporal power (ஆட்சியதிக்காரம்) பூராவும் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் தம் காரியம் முழுவதையும் தாமே பண்ணிக் கொண்டார் என்கிறார்கள்.

நாமதேவர், கோராகும்பர், திருநீலகண்ட நாயனார், திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் போன்ற மஹாபாகவதர்களும், சிவனடியார்களும் தங்கள் குடும்ப ட்யூடிக்காகத் தையல் வேலை, குசவு வேலை, ஏகாலித்தொழில் இவற்றை விடாமலே பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருங்கோரி பூர்ச் சந்திர மௌளிகவரர் ஆலயம்

